

Universitätsbibliothek Wuppertal

Xenophontis, Philosophi Et Imperatoris Clarissimi, Qvae Exstant Opera

Xenophon

Francofurti, 1596

Convivium

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-331](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-331)

πολύ ἀντὶ τὴν κατὰ σοὺ βίωσιν λαμπροτέρων
 Φανίωται, εἰ ἀνδράσιν τ' ἐγκεκαθαρημένοις τὰς
 ψυχὰς, ὡς ἄρ' ὑμῖν, ὁ ἀνδρῶν κεκοσμημένος
 εἶη μάλλον, ἢ εἰ στρατηγῶν, καὶ ἰσπαρχαίης, καὶ
 ἀπουδάρχαίης, καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν· αἰεὶ σὺ ἐ-
 πισκόπως ἡμᾶς κατὰ φρονῶν, ὅτι σὺ μὲν
 Πρωταγόρα τε πολὺ δ' ἐγύθειον δέδωκας ὅτι
 σοφία, καὶ Γοργία, καὶ Προδικῶ, καὶ δῆμοις πολ-
 λοις ἡμᾶς ὁ ὄρας ἀβουρηγί πινας τ' φιλοσο-
 φίας ὄντας, καὶ ὁ Καλλίας, καὶ τὸ ἐξ ὅθεν μὲν γε,
 ἔφη, ἀπεκρυπτόμενοι ὑμᾶς ἔχον πολλὰ καὶ σο-
 φά λεγάν. νῦν δ', εἰ μὴ παρ' ἐμοὶ ἦτε, ὅτι δειξέω
 ὑμῖν ἐμαυτὸν πόρῳ πολλῆς ἀπουδῆς ἀξίον ὄν-
 ται. οἱ οὖν ἀμφὶ τ' Σωκράτην τὸ πρῶτον μὲν,
 ὡς ἄρ' εἰχὼς ἰὼ, ἐπαμειβόμενοι τ' κληῖσαν, ἔχον ὑ-
 πιχρῶν το σιωδ' ἀπὸ πῆσιν ὡς ὅτι πόρῳ ἀρξόμε-
 νος φανερός ἰὼ, εἰ μὴ ἐφοίντο, σιωχολοῦσθαι.
 ἔπειτα δ' αὐτὰ οἱ μὲν γυμνασάμενοι καὶ γυ-
 σάμενοι, οἱ δ' ἔχον γυμνασάμενοι παρήλθον. Αὐτολύ-
 χος μὲν οὖν τὸν πατέρα ἐκατέζετο, οἱ δὲ
 δῆμοι, ὡς ἄρ' εἰχὼς, καλεκλίθησθαι. Αὐτὸς μὲν οὖν
 τ' ἀνοήσας τ' ἀνοήσας τὰ γυμνασάμενοι, ἠγήσατ' αὐτὸν φύσιν
 βασιλικὸν καὶ κάλλος εἶη, δῆμος δὲ καὶ ἰὼ μετ' αὐ-
 δῆς καὶ σωφροσύνης, κατὰ ἄρ' Αὐτολύχου
 τότε, κέκτην) πρὸς αὐτόν. τὸ πρῶτον μὲν γὰρ, ὡς ἄρ'
 ὅταν φέγος πρὸς νυκτὶ φανῆ, πόρῳ τῶν φέγος-
 ἀγέ) τὰ ὄμματα, ἔτω καὶ τότε τῶν Αὐτολύχου
 τ' κάλλος πάντων εἶλκε τὰς ὄφας πρὸς αὐ-
 τόν. ἔπειτα τῶν ὀρώντων τ' ὁδὸς οὐκ ἐπαχέ-
 πρὸς αὐτόν. οἱ μὲν γὰρ σιωπη-
 ρότεροι ἐγίνοντο, οἱ δ' ἔχον ἐξηματίζοντο πρὸς.
 πάντες μὲν οὖν οἱ ἐκ θεῶν του κατεχόμενοι,
 ἀξιοθέατοι δοκῶσιν εἶη. ἀλλ' οἱ μὲν δὲ ἄλλων
 τ' πρὸς τὸ γρηγορῆσαι ὁδὸς ἀδα, καὶ φροβερῶ-
 τερον φέγος ἀδα, καὶ σφοδρότεροι εἶη) τ' φέ-
 ρονται. οἱ δ' ἔχον τὸ σάφρονος ἔρωτος ἐνθεοί,
 τὰ τε ὄμματα φιλοφρονετέρως ἔχουσι, καὶ
 τὴν φωνὴν παροτέρων ποιουῦται, καὶ τὰ γή-
 ματα εἰς τὸ ἐλδ' ἀπειρώτα ἄχουσι. ἀ δὲ καὶ
 Καλλίας τότε ἀπὸ τὸν ἔρωτα πρὸς αὐτῶν, ἀ-
 ξιοθέατος ἰὼ τοῖς τετελεσμένοις τούτων τῶν
 θεῶν. ἐκείνοι μὲν οὖν σιωπῆ ἔδειπνον, ὡς ἄρ'
 ἔπο' ὅτι τετραγμένον αὐτοῖς ἔπο' κρείττονός πι-
 νος. Φίλιππος δὲ ὁ γελῶτοποιός, κρούσας τὴν
 γύρον, εἶπε τῶν ἔπο' ἀκούσαντι εἰσαφείλας,
 ὅσπης τὸ εἶη, καὶ δῆσθαι κατὰ γέσθαι βούλοισθαι.

A futurum existimo, ut huius adparatus illu-
 strior sit species, si viris, quibus animi pur-
 gati sint, quo in numero vos estis, ornatum
 sit conclave virorum potius, quam impe-
 ratoribus, & equitum magistris, & magi-
 stratuū petitoribus. Ad ea Socrates: Sem-
 per tu nos contemnendo irrides, ait, quod
 sapientia discenda nomine ingētem Pro-
 tagorā pecuniam dederis, & Gorgia, &
 Prodicō, & aliis multis; nos vero videas
 nostramet opera sapientia studium con-
 sectari. Tum Callias: Equidem antehac,
 ait, occultabam multa, eaq; sapientia ple-
 na, quae proferre poteram. Verum si iam a-
 pud me fueritis, demonstrabo vobis, esse
 me quantitatis hominem pretij. Socrates
 autem, & qui aderant ei familiares, initio
 collaudata, ceu par erat, ipsius invitatione,
 cenaturos se cum eo non pollicebantur.
 Quum autem praeseferret, grauiter se la-
 turum, si non sequerentur, comitati sunt
 eum. Deinde partim exercitati & vincti,
 partim etiam loti quum essent, ingressi sunt.
 Autolycus apud patrem adsidebat, aliis uti
 conueniebat accubentibus. Ac initio qui-
 dem, vbi statim aliquis animaduertisset,
 quid ageretur; elegantiam formae a natura
 quiddam esse regium existimasset, praeser-
 tim si quis hanc, ut tum Autolycus, cum
 verecundia modestiaque coniunctam ha-
 beret. Primum enim, veluti quum noctu
 iubar aliquod exoritur, omnium oculos
 illud in se conuertit: ita tum quoque Auto-
 lyci venustas oculos omnium ad se trahe-
 bat. Deinde illorum, qui eum adspiciebant,
 nemo erat, cuius animus hunc intuendo
 non adficeretur. Alij plus solito filebant, in-
 aliis gestus etiam aliquis nouus cerneba-
 tur. Ac videntur quidem omnes spectatu
 digni, qui ab aliquo deum adflati detinen-
 tur: verum quibus a diis ceteris id accidit,
 preterquam quod ad spectu sunt truculen-
 tiores, & in loquendo terribiliores, etiam
 vehementiores esse videntur. At vero qui
 ab amoris pudici numine adflati sunt, ij tu
 quod oculos adinet, amabiliore sunt; tu
 vocem mitiorem fingunt, & gestus ad spe-
 ciem quaedam maxime liberalem con-
 formant. Quae quum id temporis praeser-
 tim Callias faceret, conspicuus illis e-
 rat, qui essent huic deo initiati. Atque hi
 quidem cenabant taciti, quasi manda-
 tum hoc ipsis ab aliquo potiore fuisset. Phi-
 lippus autem ioculator, quum fores pul-
 sasset, iussit ut is, qui venerat auditum, quid
 vellet, renuntiaret intro; quinam esset, &
 quamobrem ad ipsos diuertere vellet.

δικαια-
βαρμένοις

δ' ονοήσας

εἰδὲς ἰὼ,
ὅς ἐκ

πρὸς τὰ
γοργί-
οἱ τε
τ' φάνον-
ται.

11 A73m. 17.
p. 307. 25. 46.
Cassan. c. 1. 2. 2. 2. 2.
at p. 15. 2. 2. 2.

Addebat, se instructum adesse ab omnibus rebus necessariis, ad sumendum cœnam alienam. Etiam puerū aiebat admodum premi, tum quod nihil ferret, tum quod esset impransus. Quibus auditis Callias: Turpe fuerit, ait, o viri, tectum ei denegare. Quamobrem ingrediatur sane. Simul vultu ad Autolycum conuerso, cuiusmodi scilicet is iocus illi visus esset, considerabat. Philippus autem quum ad virile contubernium constitisset, vbi tum cœnabatur: Nostis, ait, omnes, esse me ioculatorē. Lubens autem veni, quod magis esse ridiculum existimarem, ad cœnā inuocatum accedere, quā si inuitatus essem. Accumbito igitur, ait Callias. Nam quotquot heic adsunt, toti rebus abundant seriis, vt vides, ac risu fortassis indigent. Inter cœnandum Philippus statim ridiculi quiddam dicere conabatur, vt nimirum perageret ea, quorum causā vocari plerumque ad cœnas consueuerat. Verum vbi risum non mouisset, moleste id se ferre non obscure indicabat: nec multo post, rursus aliud quiddam rei ridiculæ proferre volebat. Quum autem ne tum quidem ad id arrisissent, a cibis abstinuit; ac interim cœnantibus aliis, caput obnubens, ita iacebat. Et Callias: Quid hoc rei est, Philippe? ait. Num te dolor aliquis inuasit? Tum ille suspirans: Ingens profecto quidam, inquit, mi Callia. Quippe quum risus ex hominum vita perierit, actum est de rebus meis. Nam antehac propterea vocabar ad cœnas, vt quotquot adessent, excitato per me risu exhilararentur. Nunc vero cuius me rei causā quispiā inuitet? Etenim seria proferre nō magis equidem possum, quam immortalis fieri: neque vocabit me quisquam scilicet, vt a me vicissim inuitetur, quod norint omnes, prorsus in more non esse, vt cœna meas in ades inferatur. Atq; interim dum hæc diceret, nares emungebat, & voce fletum egregie exprimebat. Quamobrem omnes hominem cōsolari, quasi mox risuri essent; atq; vti cœnaret, hortari; Critobulo in hac cōmiseratione cachinnum tollente. Ibi Philippus, qui risum audiisset, detecta facie suum ipsius animum cohortatus, vti consideret, non defutura sibi conuiuia, rursus cœnabat. Mens tandem ablatis, ac libationibus præaneque absolutis: Syracusanus quidam ad comensationem accedit, qui secum & tibicinam egregiam, & saltatricem ex earū numero haberet, quæ

ἄσυνεσκλασμένοις τὴν παρρησίαν ἔφη πρῶτα τὰ ἐπιτήδεια, ὡς εἰς δειπνῶν τὰ μάλιστα. καὶ τὸν παῖδα δὲ ἔφη πρῶτον πιέζεσθαι, ἄρα τε τὸ φέρην μηδὲν, καὶ ἄρα τὸ ἀνείσειν ἔϊ). ὁ οὖν Καλλίας ἀκούσας ταῦτα, εἶπεν· ἀλλ' ἰδοὺ μοι, ὦ ἄνδρες, αἰσχρὸν φέρης γε φθονῆσαι. εἰσὶ τῷ οὖν καὶ ἄμα ἀπέβλεψεν εἰς τὸν Αὐτόλυκον, δηλονότι ἐπισηκῶν, τί ἐκείνῳ δόξῃ τὸ σκῆμμα εἶ). ὁ δ' ἔσας ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, εἶπεν τὸ δειπνῶν ὡς, εἶπεν ὅτι μὴ γέλωτοποιός εἰμι, ἴτε πρῶτες. ἦ καὶ δὲ παρρησίᾳ, νομίσας γέλωπιότερον εἶ), τὸ ἀκλήτων, ἢ τὸ κεκλημηδῶν ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δειπνῶν. καὶ Κακλίνου βίβω, ἔφη ὁ Καλλίας. καὶ γὰρ οἱ παρόντες σπουδῆς μὴ, ὡς ὅσας, μετοί, γέλωτος δὲ ἴσως εἰδέεσθαι. δειπνοῦντων δὲ αὐτῶν ὁ Φίλιππος γελῶν πάλαι ἐπεχείρη λέγειν, ἵνα δὴ ἐπιτελοῖν ὧν παρ' ἐνεκα ἐκαλεῖτο ἐκάστοτε ἐπὶ τὰ δειπνα. ὡς δὲ οὐ σκίησε γέλωτα, τότε μὴ ἀρθεοθεῖς φανεροὺς ἐγίνετο. αὐτῶν δὲ ὀλίγον ὕστερον ἄλλο τι γελῶν ἐβούλετο λέγειν. ὡς δὲ οὐδὲ τότε ἐγέλασαν ἐπ' αὐτῶν. ἐν τῷ μεταξύ παυσάμενος τῶν δειπνῶν, συγκαλυφάμενος κατέκειτο. καὶ ὁ Καλλίας· τί τῶν τ' ἔφη, ὦ Φίλιππε; ἀλλ' ἢ ὀδυῖν σε εἴληθε; καὶ ὅς ἀναστειάξας εἶπε· ναὶ μὲν δὲ, ἔφη, ὦ Καλλία, μεγάλη γε. ἐπεὶ γὰρ γέλως εἶς αἰθερόπῳ ἀπόλωλεν, ἔρρη τὰ ἐμὰ παρρησιαῖα. παρθεῖν μὴ γὰρ τοῦτου ἐνεκα ἐκαλούμην ἐπὶ τὰ δειπνα, ἵνα διφραίνοντο οἱ σιωπῶντες, διέμε γελῶντες· καὶ ὅς τίνος ἐνεκα καὶ καλῆς μέσης, ἔτε γὰρ ἐγὼ σπουδάζω αὐτῶν ἀμύμω μᾶλλον, ἢ παρ' ἀθανάτου γυμνασίου, ἔτε μὲν ὡς ἀντικληθησομένου καλῆς μέσης, ἐπεὶ πρῶτες ἴσασιν, ὅτι δεχθῶν οὐδὲ νομίζεσθαι εἰς τ' ἐμὴν οἰκίαν δειπνῶν εἰς φέρειν. καὶ ἄμα λέγων ταῦτα ἀπεμύπητό τε, καὶ τῇ φωνῇ σαφῶς κλαίειν ἐφάνετο. πρῶτες μὲν οὖν παρεμυθισθῶν τὸ τε αὐτῶν, ὡς τ' αὐτῶν γελῶντες, καὶ δειπνῶν ἐκέλευον. Κριτόβουλος δὲ καὶ ἐξεκείνην ἔειπεν ἐπὶ τῶν οἰκισμῶν αὐτῶν. ὁ δὲ ὡς ἦσθε τῶν γέλωτος, ἀνεκαλύφατό τε, καὶ τῇ ψυχῇ παρεκελευσάμενος γαργῆν, ὅτι ἔσονται συμβολαί, πάλιν ἐδείπνυ. ὡς δὲ ἀφῆρέθησαν αἱ βράπτειαι, καὶ ἐσπέισατο, καὶ ἐσπασίονσαι, ἔρχεται τις αὐτοῖς ἐπὶ κάμων συσχευόσιος ἀνδραγαθῶς, ἔχων τὴν αὐλητικίδα ἀγαθὴν, καὶ ὄρχησθρίδα

At 327. xi. p. 248, 35.

ἐρίδα τῶν παύματ' αὐτῶν δυνάμειον ποιεῖν, ἅ
 καὶ παύματ' αὐτῶν γε ὠραῖον, καὶ πάλιν κα-
 λῶς κηραρίζοντα, καὶ ὀρθροῦ μῦθον. Ταῦτα δὲ
 καὶ ὅτι δεικνύει ὡς ἐν παύματι, ἄργυριον ἐ-
 λαμβάνειν. ἔπει δὲ αὐτοῖς ἢ αὐλητῆρας μὲν
 ἠύλησεν, ὁ δὲ πᾶσι ἐκίθάρησε, καὶ ἐδόχε μὲν
 μάλα ἀμφοτέρω ἰχθυῶς ὑφ' ἑαυτῶν, εἶπεν
 ὁ Σωκράτης· ἢ δὲ ὦ Καλλιὰ τελέως ἢ·
 μᾶς ἐστὶς. οὐ γὰρ μόνον δεῖπνον ἀμειψίον,
 παρ' ἐθῆρας, ἀλλὰ καὶ παύματ' αὐτῶν ἀκροά-
 ματ' ἠδιστα παρ' ἐθῆρας. (καὶ ὅς ἔφη) τί οὖν; Β
 εἰ καὶ μύρον τις ἡμῖν ἐπέγχει, ἵνα καὶ ὄσ-
 δία ἐσιώμεθα; μηδαμῶς, ἔφη ὁ Σωκρά-
 τής. ὡς ἄρ' γὰρ τοι ἐσθῆς ἄλλη μὲν γυναι-
 εἶα. εἰ καὶ, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ καλῆ, οὕτω καὶ ὄσμη ἄλ-
 λη μὲν ἀνδρὶ, ἄλλη δὲ γυναικὶ ὑπέκει. καὶ
 εἰ γὰρ ἀνδρὸς μὲν δὴ πῶς ἔνεχε αἴθρ' ὀσθεῖς,
 εἰ γὰρ μὴ μύρον χρίεται. αἱ μὲν τοὶ γυναικῶν, ἄλλως τε
 ὡς οὐ μὴ τὸ καὶ ὄσμη ὑμῶν τῶν ὄσμων οὐσῶν, ὡς ἄρ'
 ἢ Νικηράτου, καὶ Κριτοβούλου, μύρον * μὲν
 φαι μὲν ὄσμων δέονται. αὐτῶν γὰρ τούτου ὄσμου, C
 σιν. ἐλαίου δὲ τῶν ἐν γυμνασίῳ ὄσμη καὶ πα-
 ροῦσα ἠδὲ ἢ μύρον γυναικῶν, καὶ ἀποῦσα πο-
 ῖν ἢ ἄλλοι. καὶ γὰρ δὴ μύρον μὲν ὁ ἀλφειῶν, ἄλλοι
 νος καὶ ὀσθῶν καὶ ἐλθῆρας, ὀσθῶν ἄπας ὄ-
 μοιον ὄσμη. αἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐλθῆρων μύρων
 ὄσμη, ὅτι τῆδ' ὄσμων τὸ ὄσμων, καὶ ὄσ-
 νου πολλοῦ δέονται, εἰ μέλλουσιν ἠδεῖσθαι τε καὶ
 ἐλθῆροι ἐσεσθῶν, καὶ ὁ Λύκων εἶπεν· ὄσ-
 οῦν νέοις μὲν αὐτῶν εἶναι ταῦτα. ἡμᾶς δὲ τῶν μη-
 κέτι γυμναζομένων τίνος ὄσμη δεισῶς; καλο- D
 κάραθας ἢ δὲ, ἔφη ὁ Σωκράτης. καὶ πόθεν
 αὐτῶν τῶν ὄσμων λάβοι; οὐ μὰ δὲ, ἔφη,
 οὐ τῶν τῶν μυσσῶν. ἀλλὰ πόθεν δὴ; ὁ
 μὲν Θεόγνης ἔφη,

Ἐσθλὸν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ διδάξεαι· ὡς
 δὲ καὶ οἱ
 † Συμμιγῆς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα
 νόον.

καὶ ὁ Λύκων εἶπεν· ἀκούεις ταῦτα ὦ γέ; καὶ
 μὰ δὲ, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ χεῖρτά γε. ἔπει
 βέλοιο γυνὴν νικηφόρος † ἐβούλετο τῶν παγκρατίου
 θῦεσθαι, σὺν σοὶ σχετόμηνος αὐτῶν, ὡς αὐτῶν
 εἰς τὸ ταῦτα † εἰς ταῦτα ὅτι τῆδ' ὄσμων, τούτω σιωπῆσαι. ἐν ταῦτα δὲ πολλοί
 † τῶν ταῦτα ἐφ' ἑγξάντο. καὶ ὁ μὲν τις αὐτῶν εἶπε· ποδ' οὖν ἄρ' ἔσθ' ὄσμου διδάσκαλον; ὁ δὲ
 * μᾶθ' ἔφη, ὡς ὄσθ' διδάκτων † τούτου εἶναι ἔτερος δὲ τις, ὡς εἶπερ τι καὶ ἄλλο, καὶ τῶν * μαθητῶν

Συμμι-
 γῆς
 βέλοιο
 εἰς τὸ
 ταῦτα
 † τῶν
 * μᾶθ'

quæ mira quædã efficiunt, itemq; formo-
 sum admodum puerum, belle admodũ ca-
 nentem cithara, & saltantem. Atq; hæc illè
 miraculi loco exhibendo, pecuniam acci-
 piebat. Posteaquam tibicina & puer ceci-
 nissent, illa tibia, hic cithara, viderenturq;
 satis homines exhilarasse: Profecto mi Cal-
 lia, inquit Socrates, conuiuio nos absoluto
 rebus omnibus excipis. Non enim tantum
 cenam minime contemnendam nobis ad-
 posuisti, sed etiã spectacula & acroamata
 iucundissima exhibes. Tũ ille: Quid ergo?
 inquit, si quis vnguentum nobis adtulerit,
 vt etiã fragrantia odoris excipiamur? Ne-
 quaquam, ait Socrates. Nam vt vestis alia
 viro, alia mulieri pulchra est: sic alius odor
 virum, alius mulierem decet. Nemo certe
 virorum vnguento viri causa sese vngit.
 Mulieres vero, præsertim si sponsæ sint,
 quemadmodum iam est illa Nicerati, &
 Critobuli, nec illa quidem vnguento indi-
 gent aliunde. Nam ipsæmet vnguentum
 redolent. At odor olei, quo in gymnasiis vt-
 timur, si quidem adsit, gratior est, quã vn-
 guenti mulieribus, & magis si absit expeti-
 tur. Etenim si quis vnguento sit delibutus,
 siue seruus, seu ingenuus; mox illorum
 quibus eodem modo redolet. At qui sunt
 ex laboribus exercitiorum liberalium o-
 dore, primum & exercitationes & lögum
 tempus desiderant, si quidem & suaves &
 liberales esse debeant. Tum Lyco: Hæc igi-
 tur ad iuuenes pertinēt, ait. Nos autem,
 qui exercitiis illis nõ amplius vtimur, quid
 redolere debemus? Virtutem profecto &
 honestatem, ait Socrates. Atque vnde quis
 illud vngētum sumserit? Nequaquam cer-
 te, ait, ab vnguentario. Vnde igitur quæso?
 Theognis dixit,

*Tradenti nempe boni bona, sed si vixeris inter
 Prauos amittes quod tibi mentis adest.*

Tum Lyco: Audis hæc, inquit, fili? Audit
 profecto, ait Socrates, & quidem ad vsum
 confert. Quapropter vbi talis quinquertij
 victor fieri volet, te in consilium adhibe-
 bit, vt eius vti consuetudine possit, qui ad
 exercendum hoc studij genus illi maxime
 conducturus videbitur. Atque heic varij
 multorum sermones erant. Vnus inter a-
 lios aiebat: Vbinam ad hoc magistrum re-
 periet? Alius ne doceri quidem id posse,
 dicebat. Rursus alius quispiam, si quid ef-
 fet aliud, quod disci posset, hoc certe posse.

At Zen. 15. p. 686. D.

Socrates
 de vnguentis
 vsu differ-
 rit.

αὐτῶν

ἢ ἴτα Ἀθηνῶν,
 * καὶ τῶν ἑσθλῶν.

καὶ ὄσμη ἀνδρῶν
 ἢ μύρον γυναικῶν
 ἢ ὄσμων, ἢ ἀπ' ὄσμων

v. 34.

Tum Socrates: Quando cōtrouersum hoc est, inquit, in aliud tēpus reiiciamus. Nunc quæ proposita sunt, absoluaamus. Nā video saltatricem hanc adstare, & orbis quemdam ei adferre. Secundum hæc tibia cane- bat illa altera, & adstans saltatrici quidam, rotulas ei tradebat ad duodecim. Quibus acceptis illa, simul & saltabat, & vibratas iactabat sursum, facile coniciens, quam- tam in altitudinem coniciendæ essent, vt eas concinne posset excipere. Tum Socra- tes: Quum ex aliis rebus, inquit, amici, tū ex iis, quæ puella hæc præstat, perspicuum est: sexus muliebris indolem nihilo dete- riorem esse virili, nisi quod & consilium, & robur quoddam eum deficiat. Quapro- pter si cui vestrum vxor est, fidenter eam doceat, quidquid tandem sit, in quo illam peritam habere cupit. Heic Antisthenes: Cur igitur, ait, qui ea sis in sentētia, Socra- tes, non tu quoque Xanthippam instituis, quam vxorem habes omnium, quæ sunt, & fuerunt, vt arbitror, & deinceps erunt, acerbissimam? Quod, inquit, eos etiam vi- deo, qui equestris rei peritissimi fieri vo- lunt, non illos sibi equos comparare, qui lubentissime pareant; sed valde animofos. Existimāt enim se, si tales cohibere possint, facile alios etiam equos tractaturos. Itaq; & ipse quum vti hominum consuetudine cuperem, hanc mihi quæsiui; quod futu- rum scirem, vt si eam tolerare possem, faci- le cum vniuersis hominibus ceteris versar- er. Atque hæc oratio sic tum proferri visa est, vt minime a scopo aberraret. Secun- dum hæc illatus est circulus quidam, gla- diis erectis vndique plenus. Atque in hos gladios illa saltatrix ita proruebat, vt supra eos euecta, tandem in caput prouoluere- tur. Itaque metuebant spectatores, ne quid accideret ei; quum illa confidenter ac tuto hæc faceret. Tum Socrates adpellato An- tisthene: Non amplius contradicturos mi- hi spectatores arbitror, ait, quin fortitudo quoq; sub doctrinam cadat: quando hæc tametsi mulier sit, tam audacter in aduer- fos gladios pergat. Ad hæc Antisthenes: Er- go fuerit huic Syracusano, ait, optimum, vt saltatrice sua ciuitati ostensa dicat se, si pecuniam ei largiantur Athenienses, effe- cturum, vt audeant omnes Athenienses in hastas aduersas pergere? Tum Philippus: Profecto, inquit, lubenter equidem Pisan- drum concionatorem spectare velim dis- centem hæc rationem prouoluendi se in- ter gladios in caput: qui nunc propterea,

Diogen. Laert. p. 62. lib. 2.

Quamob- rem Socra- tes Xanthip- pam duxer- at.

A ὁ δὲ Σωκράτης ἔφη· τὸ τοιοῦτον μὲν ὄψιν ἀμφιλο- γόν ὄντιν εἰσαυθις ἀποθώμια· νῦν δὲ τὰ παλαιὰ κείματα ἀποθήσασθαι. ὁρῶ γὰρ ἔγωγε πῶς δὲ πῶς ὀρχηστρίδα ἐφρασκῆσαι, καὶ ἔχουσι πῶς αὐτῇ παλαιὰ φέροντα. ὅτι τῶν δὲ ἡνὶ δὲ μὲν αὐτῇ ἢ ἑτέροις παρεστηκόσι δὲ τις τῆς ὀρχηστρίδος ἀνεδίδετο τοῖς ἔχουσι μέγρι δώδεκα. ἢ δὲ λαμβανούσα ἅμα τὴν ὀρχήν, καὶ ἀερίπληκτον δὲ τὴν μύρην, συν- ἰεκαμερομύρητον ἔδδ' ῥιπίθην ὑψος, ὡς ἐν ῥυ- θμῷ δέχεσθαι αὐτοῖς. καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν· ὅτι πολλοῖς μὲν, ὡς αἰδρες, καὶ δῆλοισι δὴ λῶν, καὶ ἐν οἷς ὅτι ἢ πᾶσι ποιῆσαι, ὅτι ἢ γυναικεία φύσις ὁστέν χει- ρων τὴν αἰδρὸς ἔσται τυχερῆς, γνῶμης δὲ καὶ ἰ- σχύος δέσται. ὡς δὲ εἶπες ὑμῶν γυναικεία ἔχει, τὰ ῥῶν διδασκέτω ὁ, π βούλοισι αὐτῇ ὅτι τῆς μύρης χεῖρας, καὶ ὁ Αντιθένης· πῶς οὖν, ἔφη, ὡς Σωκράτης, ἔγωγε γνῶσκων, οὐ καὶ σὺ παιδὸς Ζαυθίωπην, ἀλλὰ χεῖρας γυναικείων, καὶ τῶν ἑσομύρων, χαλεπωτάτη; ὅτι, ἔφη, ὁρῶ καὶ τὸς ἰπποκρίτους βουλομύρας χεῖρας, ὡς τὸς ἀπειθεσάτους, ἀλλὰ τοῖς θυμοῦ δὲ ἰπποκρίτους κλωμύρας νομίζου- σι γὰρ, ὡς τὸς τοῖς τοῖς διωκῶν) κατέχει, ῥα- δίως τοῖς γὰρ δῆλοισι ἰπποκρίτους χεῖρας, καὶ γὰρ ὁ ἢ βεβλήμενος ἀνθρώποις χεῖρας καὶ ὁμιλῆν, ταύ- τῃ κέκτημαι, δὲ εἰδώς, ὅτι εἰ ταύτην ἔσσοι- σω, ῥαδίως τοῖς γὰρ ἄλλοις ἅπανσι ἀνδράσι τοῖς σιωέσομαι. καὶ ὅτι μὲν δὲ ὁ λόγος ὅτι ἀπὸ ἔ- σσοις ἔδδ' εἰς εἰρήσασθαι. μὲν δὲ τὸ τοιοῦτον κύκλος εἰς- ἰωέσθαι πᾶσι μεσος ξιφῶν ὀρθῶν. εἰς οὖν ταύ- τα ἢ ὀρχηστρίδα ἐκυβίστα τὴν καὶ ἔξενυβίστα ἔσθ' αὐτῆς. ὡς δὲ οἱ μὲν θεώμενοι ἐφοβοῦντο μήτι πάθη, ἢ δὲ τὰ ῥῶν τῶν τε καὶ ἀσφα- λῶς ταῦτα διεσχεῖσθαι. καὶ ὁ Σωκράτης καλέσας τὸν Αντιθένην, εἶπεν· οὗτοι τὸς γὰρ θεομύροις τὰ δὲ ἀντιλέξην ἐπὶ οἴομαι, ὡς οὐχὶ καὶ ἢ ἀνδρεία διδακτὸν, ὅποτε αὐτῇ, καὶ ἔσθ' ἰσχύος οὐσα, οὕτω βολημῶς εἰς τὰ ἔξενυβίστα ταῦτα, καὶ ὁ Αντιθένης εἶπεν· ἄρ' οὖν καὶ τὰ δὲ τῶν σφραγισσῶν χεῖρας, ὅτι δειξάντι τῇ πό- λει πῶς ὀρχηστρίδα εἶπεν, εἰ δὲ διδῶσι αὐτῶν ἀδελφῶν χεῖρας, τὴν ποιήσθαι πᾶσι ἀπὸ τῶν ναύοις βολημῶν οἴοσε τῶν λόγους ἵεναι; καὶ ὁ Φίλιππος· νῆ δὲ, ἔφη, καὶ μὲν ἔγωγε ἠδέως αὐτῶν μὲν Πείσανδρον τὴν δὲ ἡμῶν μαν- θάνοντα κωβίσταν εἰς τὰς μαχαίρας, ὡς νῦν ἔχει ὁ μὲν

δορυμῆ- νοις,

ποιήσθαι

ὁ μὴ δυνάσθαι λόγῳ αἰτιολογεῖν, ὁ δὲ ἄλλο
 συγγραφέας ἐπέλεξε. ὁ δὲ τούτου ὁ πᾶς ὀρ-
 χήσατο. καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν· εἶδεν, ἔφη, ὡς
 καλὸς πᾶς ὢν, ὁμοίως τῶν ἀγῶνισιν ἐπι-
 καλλίω φάινεται, ἢ ὅταν ἡσυχία ἔχη. καὶ ὁ
 Χαρμίδης εἶπεν· ἐπαμυνῶν τὴν οἰκίαν τὸν ὀρχη-
 γοδιδάσκαλον. καὶ μὰ τὸν δῖ, ἔφη ὁ Σωκρά-
 τής. καὶ γὰρ ἄλλο τι παρορρήσασα, ὅτι ὁ δὲ δὲν ἄρ-
 γὸν τῶ σῶματός ἐν τῇ ὀρχήσῃ ἔω, ἀλλ' ἄμα
 καὶ βράχνητος καὶ σκέλη καὶ χεῖρες ἐγυμνάζον-
 το, ὡς ἄρ' ἔφη ὀρχεῖσθαι τὸν μέλλοντα δῖφο-
 βώτερον τὸ σῶμα ἔξειν. καὶ ἐγὼ μὲν, ἔφη, πῶλύ
 αἰὲν ἠδέως, ὡς συρακόσι, μάλοισι τὰ ἀγῶνας
 τῶν δὲ σοῦ. καὶ ὅς τί οὖν χεῖρήν αὐτοῖς; ἔφη. ὀρ-
 χήσομαι ἢ δία. ἐν ταῦτα δὲ ἐγγέλασαν ἀ-
 πῶντες. καὶ ὁ Σωκράτης μάλα ἐσπουδαχέ-
 τι ὡς παρορρήσασα γέλατε, ἔφη, ἐπ' ἐμοί; πότε-
 ρον ἔπει τούτω, εἰ βούλομαι γυμναζόμενος
 μάλλον ὑγιάνειν, ἢ εἰ ἦδ' ἔστιν ἐσθίειν καὶ κερτύ-
 δειν, ἢ εἰ τοιούτων γυμνασίων ὀπιθουμῶ, μὴ ὡς-
 ἄρ' οἱ δολιχοδρόμοι τὰ σκέλη μὲν παχύνον-
 ται, τὰς δὲ ὤμοις λεπτιύονται, μὴ δὲ ὡς ἄρ' οἱ
 πύκται τὰς μὲν ὤμοις παχύνονται, τὰ δὲ σκέ-
 λελεπτιύονται, ἀλλὰ πῶλύ τι διαφορῶν τὰ
 σῶματι, πῶλύ ἰσορροπὸν ποιῆν; ἢ ἐπ' ἐκείνῳ γε-
 λάτε, ὅτι ἐδέσθαι με συγγραφεῖν ζητεῖν, οὐδὲ
 ἐν ὄχλῳ, παρορρήσασα ὄντα, ἀποδύεσθαι, ἀλλ'
 ἀρέσθαι μοι οἴκος ἐπιτάκηνος, ὡς ἄρ' καὶ νῦν
 ταῦτα τὰ παιδί ἤρκεσε τόδε τὸ οἶκημα ἐπι-
 δρασεσθαι. καὶ χημῶνος μὲν ἐν ἀγῶνι γυμνά-
 σομαι, ὅταν δὲ ἀγῶν καῦμα ἦ, ἐν σκιά. ἢ τό-
 δε γέλατε, εἰ μείζω τῶ κερτύδι πῶ γαστέ-
 ρα ἔχων, μετρωτέρον βούλομαι ποιῆσαι
 αὐτῶν; ἢ οὐκ ἴστε, ὅτι ἑναγχος ἔωθεν Χαρ-
 μίδης οὐτοσὶ κατέλαβέ με ὀρχούμενον; καὶ
 μὰ τὸν δῖ, ἔφη ὁ Χαρμίδης· καὶ τὸ μὲν γε
 παρορρήσασα ἐξεπλάγην, καὶ ἐδέσθαι μὴ μένοιο.
 ἐπεὶ δὲ σου ἠκούσα ὁμοίως οἷς νῦν λέγεις, καὶ
 αὐτὸς ἐλθὼν οἴκαδε ὀρχούμενον μὲν οὐ, (οὐ
 γὰρ πώποτε τῶτ' ἔμαθον) ἐχθρονομίῳ δὲ
 ταῦτα γὰρ ἠπιστάμενον. ἢ δῖ, ἔφη ὁ Φίλιπ-
 πος. καὶ γὰρ οὖν οὕτω τὰ σκέλη τοῖς ὤμοις
 φαίνεται ἰσοφόρα ἔχειν, ὡς τε δοκεῖς ἐμοί, καὶ
 εἰ τοῖς ἀγρονομίοις ἀφιστάμενος ὡς ἄρ' ἀρτοῖς
 τὰ κατώτερα τὰ ἀνω, ἀγρονομίῳ αἰὲν ἠρέσθαι.
 τὸν πόδον ἐξaminares ad superiora, sicut in

quod hastas aduersas intueri nequeat, ne
 quidem cum aliis militatum ire vult. De-
 inde puer saltabat, ac Socrates: Videtis, in-
 quit, quam elegans hic puer sit, verum si
 gestus adhibeat, etiam elegantior videat-
 ur, quam si quiescat. Tum Charmides:
 Videris, ait, mihi magistrum saltationis
 huius laudare velle. Sic est profecto, in-
 quit Socrates. Nam praeterea quiddam al-
 iud animaduerti, quod videlicet in ipsa
 saltatione nulla pars corporis otiosa esset:
 sed simul & collum, & crura, & manus ex-
 ercerentur, quemadmodum saltare con-
 uenit eum, qui corpus agilius habere velit.
 Ac equidem, ait, perlubenter, mi Syracu-
 fanē, gestus hos abs te discerem. Et ille:
 Cuinam igitur, ait, vsui tibi fuerint? Salta-
 bo scilicet. Tum vero sublatu ab omni-
 bus risus. Et Socrates vultu maxime ad se-
 riam quamdam speciem composito: Mea-
 ne caussa ridetis? inquit. Num id propter
 ea, quod exercendo me efficere cupio, vt re-
 ctius valeam, vel quod maiori cum volu-
 ptate cibis vesci ac dormire velim, vel
 quod haec exercitia desidero, vt mihi non,
 quemadmodum in stadio currentibus vsu-
 uenit, crura compactiora fiant, humeri
 tenuiores; nec pugilū instar humeri cras-
 fescant, crura adtenuentur: sed toto cor-
 pore laborando, vniuersum etiam eodem
 vt robore polleat, efficiam? An potius ea
 de caussa ridetis, quod minime futurum sit
 necessarium, vt quæram exercitationis so-
 cium, neque vt in turba me prouecta vir
 ætatis exuam: sed suffectura mihi sit do-
 mus septem lectulorum capax, quemad-
 modum huic etiam puero satis hoc con-
 clauē fuit, in quo sudaret? Tum quod per
 hiemem sub tecto me sim exerciturus, vi-
 cissim vbi magnus æstus fuerit, in vmbra.
 An id potius ridetis, quod quum amplio-
 rem, quam par sit, ventrem habeam, red-
 dere hunc aliquanto minorem velim? An
 nescitis Charmidem hunc nuper admo-
 dum me saltantem mane deprehendisse?
 Profecto sic est, ait Charmides. Et initio
 quidem obstupui, ac ne insanires, veritus
 sum. Verum vbi te audiui confirmilia dice-
 re iis, quæ nunc dicis: etiam ipse domum
 vbi venissem, nō saltabam quidem, quan-
 do id numquam didici, sed manibus gesti-
 culabar, quod facere noram. Est ita profe-
 cto, inquit Philippus. Nam crura videris
 tam æqualis habere cum humeris ponde-
 ris, vt si apud annonæ præfectos inferiorum
 panibus fieri solet, non multatus euaderes.

Platon. L. 2. p. 60.

Tum Callias: Me vero arcesse, ait, mi So-
 crates. quum saltadi rationem voles disce-
 re, vt tibi me opponam, & vna discam. Age
 vero, inquit Philippus, etiam mihi tibiam
 inflet, vt & ipse saltem. Quumq; surrexif-
 fet, hinc inde incedebat ac pueri puellaq;
 saltationem imitabatur. Primū vero, quod
 prædicassent puerum, qui ex gestibus etiā
 pulchrior extitisset: ipse contra, quam-
 cumque corporis partem mouisset, vt ma-
 gis ille motus, quam esset reabse, ridiculus
 videretur, effecit. Quod autem puella fle-
 xo retro corpore rotas imitaretur, id ipse
 sic exhibebat; vt in anteriorem partem sese
 demittens, rotas imitari conaretur. Tam-
 dem quia puerum laudabant, qui inter sal-
 tandum corpus vniuersum exerceret: ius-
 sa fidicina celeriore aliquem numerum
 proferre, cura, manus, caput, omnia si-
 mul iactabat. Posteaquam defatigatus es-
 set: Hoc argumento est, inquit in lectu-
 lum procumbens, etiam meas saltationes
 egregie corpus exercere, quod sitiam. In-
 fundat mihi puer magnam illam pateram.
 Et nobis quoque, subiecit Callias. Quippe
 nos etiam sitimus, dum te ridemus. At So-
 crates: Enimvero, ait, o viri, etiam mihi vel
 maxime videtur esse bibendum. Nam re-
 uera vinum, dum animos rigat, maiores
 quidem perinde, ac mādragoras homines,
 sopit; & hilaritates perinde, ac oleum flam-
 mam, excitat. Videtur autem mihi homi-
 num quoque corporibus idem accidere,
 quod terra nascentibus. Nam quum hæc a
 Deo rigantur imbre nimio, non possunt e-
 rigi, nec ab auris perflari. At vbi tantum
 hauriunt, quantum eis gratum est: admo-
 dum erecta incrementum sumunt, ac flo-
 rentia consequuntur, vt fructus ferant. Ita
 nos quoque, si potum immodicum infun-
 damus, mox & corpora nobis, & animi va-
 cillabunt; ac ne quidem respirare, nedum
 proferre quidquam poterimus. † At si pue-
 ri minutis poculis crebro nos quasi rore
 quodam adasperferint, vt & ipse verbis Gor-
 gianis vtar, tum scilicet non coacti a vino
 temulenti fiemus, sed persuasi ad ludicra
 descendemus. Atque hæc tunc omnibus
 ita placuerunt. Philippus autem adiecit,
 debere pocillatores imitari strenuos auri-
 gas in eo, vt pocula celeriuscule circumma-
 gerent: quod quidē a pocillatoribus est fa-
 ctum. Secundum hæc lyra puer ad tibiam ac-
 cōmodata, & cithara vtebatur, & canebat.
 τῶν ἀγαθῶν δῶμα τηλάττας, ἰατῆρον περὶ ἐλαύνοντας τὰς κύλικας. οἱ μὲν δὲ οἰνοχόοι οὕτως ἐ-
 ποιοῦν. ἐκ δὲ βύτου σμυνηρμῶσμενῆ τῆ λύρα πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκίθαιεσκον ὁ παῖς, καὶ ἦσεν.

καὶ ὁ Καλλίας εἶπεν ὁ Σώκράτης, ἐμὲ μὲν πα-
 ρακέλη, ὅτῳ μέλλῃς μαθητὴν ὀρχεῖσθαι,
 ἵνα σοὶ ἀντιστοιχῶ τε καὶ συμμαθῶμαι. ἀγέδῃ,
 ἔφη ὁ Φίλιππος, καὶ ἐμοὶ αὐλησάτω, ἵνα καὶ ἐγὼ
 ὀρχήσωμαι. ὅπῃ δὲ αἰέτη, διήλθε μιμητὴς
 τῶν τε τῶ παιδὸς καὶ τῶ τῆς παιδὸς ὀρχη-
 σιν. καὶ πρῶτον μὲν, ὅπῃ ἐπήεσαν, ὡς ὁ παῖς
 σὺν τοῖς θήμασιν ἐπὶ καλλίων ἐφάνετο, αἰτα-
 πέδειξεν ὁ, πῆ κινοῖν τὸ σῶμα, ἀπὸ τῆς
 φύσεως γελοϊότερον. ὅπῃ δὲ ἡ παῖς εἰς βύτι-
 Β ὀθεν καμψομένη ἔσχευε ἐμμεῖτο, ἐκεῖνος
 ταῦτα εἰς τὸ ἐμμεῖσθαι ὅπῃ κτύπων, μιμει-
 ὄσαι ἔσχευε ἐπέσχετο. τέλος δὲ, ὅπῃ τὸν παῖδα
 ἐπήνοιν, ὡς ἐν τῇ ὀρχήσῃ ἀπὸ τοῦ σῶμα γυ-
 μνάζοι, κελύσας τὴν αὐλητικίδα ἰατῆρα
 ῥυθμὸν ἐπάγειν, ἵνα ἅμα πῶντα, καὶ σκέλη, καὶ
 χεῖρας, καὶ κεφαλὴν. ὅπῃ δὲ ἀπειρήκεν, κα-
 τὰ κληῖον εἶπε. τικμηῖον, ὡς ἄνδρες, ὅπῃ
 καλῶς γυμνάζῃ καὶ τὰ ἐμὰ ὀρχήματα. ἔγχε
 οἶνον διψῶν, καὶ ὁ παῖς ἐσχάτω μοι τὴν μεγά-
 C λην Φιάλῃ. ἠὲ δὲ, ἔφη ὁ Καλλίας, καὶ ἡμῖν
 γε, ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς διψῶμεν ὅπῃ σοὶ γελοῦντες.
 ὁ δὲ αὖ Σώκράτης εἶπεν. ἀλλὰ τί ἐν μὲν, ὡς
 ἄνδρες, καὶ ἐμοὶ πῶν δοκεῖ. τὰ γὰρ ὅπῃ ὁ οἶνος
 πρῶτον τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὡς ἄν ὁ
 μανδραγόρας τὰς ἀνθρώποις. κειμήλι, τὰς δὲ
 φιλοφροσύνας, ὡς ἄν ἐλασιν φλόγα, ἐγχεῖται.
 δοκῆ μὲν τοι μοι καὶ τὰ τῶν ἀνδρῶν σῶμα. τὰ
 ταῦτα πάσῃ, ἄν ὅπῃ καὶ τὰ τῶν ἐν γῆ φουμέ-
 νων. καὶ γὰρ ἐκεῖνα, ὅτῳ μὲν ὁ θεὸς αὐτὰ ἀγέρ-
 D ῃ, ἀθροῦς ποτίσῃ, οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι, ὅτῳ δὲ
 τῆς αὐραὺς ἀφ᾽ ἀπῆσθαι. ὅτῳ δὲ ὅσῳ ἠδέεται
 ἕσσοτο πίνῃ, καὶ μάλα ὀρθά τε αὐξεται, καὶ
 θάλλοντα ἀφικνήσται εἰς τὴν καρποροῖαν, οὐ-
 πῶ δὲ καὶ ἡμεῖς, ἡμῖν μὲν ἀθροῦς ὁ πῶν ἐγ-
 χεῖμεθα, τὰ γὰρ ἡμῖν καὶ τὰ σῶμα καὶ αἱ
 γνάμμη σφαλδῶνται, καὶ ὅτῳ δὲ αἰαπῆν. μὴ ὅπῃ
 λέγῃν τι δυνασόμεθα. ἡμῖν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες
 μικρῶς κύλιξι πικρὰ ὅπῃ ψεκάζωσιν, ἵνα καὶ
 ἐγὼ ἐν Γοργείοις ῥήμασιν εἶπω, οὕτως ἔβια-
 E ζόμενοι ἕσσο τὸ οἶνον μεθύειν, ἀλλὰ αἰαπει-
 ζόμενοι πρὸς τὸ παραγινώδεσθαι ἀφ᾽ ἰσόμε-
 τα. ἐδόκε μὲν δὲ ταῦτα πᾶσι. πρῶτος δὲ ἐσέθηκε
 ὁ Φίλιππος, ὡς γὰρ τοῖς οἰνοχόοις μιμειῖσθαι
 τοῖς ἀγαθοῖς δῶμα τηλάττας, ἰατῆρον περὶ ἐλαύνοντας τὰς κύλικας. οἱ μὲν δὲ οἰνοχόοι οὕτως ἐ-
 ποιοῦν. ἐκ δὲ βύτου σμυνηρμῶσμενῆ τῆ λύρα πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκίθαιεσκον ὁ παῖς, καὶ ἦσεν.
 ἔνθα

Atzen. xi. p. 248, 73.

ita Atzen.

† Cic. in
 Catone
 maiore:
 Delictant
 in pocula,
 sicut in
 symposio
 Xenophon
 in, in
 oratione
 dia.

ita Atzen.

ἔθα δὴ ἐπὶ πρὸς αὐτὸν ἀποδύσας, ὃς ἦν Χαρμίδης, καὶ εἶπεν· ἄλλ' ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ ἄνδρες, ὡς ἔφη Σωκράτης ἐφ' ἃν οἶνον, οὕτω καὶ αὐτὴ ἡ κερασία τῶν τε παιδῶν τ' ὄρας καὶ τῶν φησίων τῶν μὲν λύπας κριμίζει, τὴν δὲ ἀφροδίτῃ ἐγείρειν. ὅκ' ἐτύχευ' ἵπάλιν εἶπεν ὁ Σωκράτης· ἔτοι μὲν δὴ, ὦ ἄνδρες, ἰχθυοὶ τέρπειν ἡμᾶς φάγονται· ἡμεῖς δὲ τούτων οἴσθη' ὅτι πολὺ βελτίονες εἰσὶν ἡμεῖς. ἔκ' ἀγρόν οὖν, εἰ μὴ δ' ὅτι χρήσθη, στυγόντες ὠφελῆν πῆ δ' ὄφρα ἴδῃν ἀλλήλους; ἐν δὲ ἔπειτα πολλοὶ σὺ τίνω ἡμῖν ἔζησθ', ποίων λόγων ἀπὸ μὲν μάλιστα αὐτῶν ποιῶμεν. ἐγὼ τίνω, ἔφη, ἠδὲ αὐτὸν ἀπολαύοιμι τῶν Καλλιῶν τ' ὑποχρῆσθαι. ἔφη γὰρ δὴ πῶς, εἰ στυγέσθαι μὲν, ὅτι δειδύξῃ τὴν αὐτῆς σοφίαν, καὶ ὅτι δειδύξῃ γε, ἔφη, εἰ μὴ καὶ ὑμεῖς ἀποδύσας εἰς μέσον φέρητε, πῆ ἕκαστος ἔπισησθε ἀγαθόν. ἀλλ' ὁδοὶ σὺ, ἔφη, ἀπὸ λέξῃ, ὅ μὴ ἔλεξῃ ὅ, πῆ ἕκαστος ἡγεῖται πλείους ἀξίον ἔπισησθαι. ἐγὼ μὲν τίνω, ἔφη, λέγω ὑμῖν, ἔφ' ὃ μέγιστον φρονῶ. αὐτὸς φησὶ γὰρ οἴμαι ἰχθυὸς εἶναι βελτίους ποιῆναι καὶ Ἀντισθένης εἶπε, πότερον τέχνῃ πῆ βασιλευσικῆν, ἢ καλοκαγαθίαν διδάσκων; ἢ καλοκαγαθία ἔστιν ἢ δικαιοσύνη. πῆ δὲ, ἔφη ὁ Ἀντισθένης, ἢ γὰρ αἰαμφιλογησάτη. ἐπεὶ ποιῶ ἀνδρεία μὲν καὶ σοφία ἐστὶν ὅτε βλαβερὰ καὶ φίλοις καὶ πόλει δοκεῖ εἶναι, ἢ δὲ δικαιοσύνη ὁδοὶ καὶ ἐν συμμίγνεται τῇ ἀδικίᾳ. ἐπεὶ δὲ μὲν τίνω καὶ ἡμῶν ἕκαστος εἶπη ὅ, πῆ ὠφέλιμον ἔχῃ, τότε καὶ γὰρ οὐ φησὶ εἶπῃ τῆ τέχνῃ, δὲ ἢς τῆ ἀφροσύνη. ἀλλὰ σὺ αὐτὸν, ἔφη, λέγε ὦ Νικηράτε, ὅτι ποία ἔπισησθη μέγα φρονῆς, καὶ ὅς εἶπεν ὁ πατήρ ὅτι μελέλιμος, ὅπως αὐτὸν ἀγαθὸς γηροίμην, ἢ ἀγαθὸς σέ με πῆ τα Ὀμήρῃς ἔπη μαθῆναι καὶ νῦν δυνάμην αὐτὸν ἰλιάδα ὅλην καὶ ὁδύσειαν ἀπὸ σμῆνος εἶπῃ. ἐκείνο δὲ, ἔφη ὁ Ἀντισθένης, λέληθε σὲ ὅτι καὶ οἱ ῥαφιδῶν πῆ πῆ ἔπισησθη τῶν ταῦτα ἔπη; καὶ πῆ αὐτὸν, ἔφη, λεληθῆσθαι ἀκροώμενον γε αὐτῶν ὀλίγου ἀνέκασθαι ἡμέραν; οἴσθη' πῆ οὖν ἔθνος, ἔφη, ἢ λιπώτερον ῥαφιδῶν; οὐ μὲν τὸν δὲ, ἔφη ὁ Νικηράτος, ἔχω ἔμοιγε δοκεῖ δὴ ἄλλο γὰρ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅτι τῶν ὑπονοίας ἐκ ἔπισησθη. σὺ δὲ Σίησιμβροτόν τε καὶ Ἀναξίμανδρον, καὶ ἀλλοῖς πολλοῖς πολὺ δέδωκας ἀργύριον, ὡς ἴεσθαι σὲ τῶν πολλοῦ ἀξίον λεληθε.

A Quod quum laudassent vniuersi, Char-
 mides ait: Mihi vero videtur, o viri, quem-
 admodum de vino dixit Socrates, ita pue-
 rilis hæc venustas commista sonis illis me-
 rores sopire, ac venerem excitare. Tum
 Socrates rursus: Videntur hi quidem, ait,
 o viri, satis delectare nos posse: verum fat-
 scio nos existimare, quod illis multo simus
 meliores. An nõ igitur est turpe nos, quum
 vna simus, non eniti, vt non nihil intuemur
 & commodi nobis, & hilaritatis adferam-
 mus? Tum vero complures: Ergo tu nobis
 exponito, inquit, quos adtingere sermo-
 nes oporteat, vt id maxime consequamur.
 Equidem, ait, lubentissime frui Calliæ pro-
 missio velim. Dicebat enim, si cum ipso cœ-
 narem, ostentaturum se nobis sapien-
 tiam suam. Ostendam equidem, ait, si qui-
 dem vos quoque vniuersi, quidquid boni
 nostis singuli, in medium contuleritis. At
 nemo est, qui aduersetur, ait, quo minus
 indicaturus sit, quidnam quisque maximi
 faciendum scire se arbitretur. Ego igitur
 vobis dico, quo me potissimum efferam.
 Nam arbitror posse me homines meliores
 efficere. Tum Antisthenes: Vtrum, inquit,
 artem aliquam sordidam docendo, an ho-
 nestatem? Iusticia est honestas. Est profe-
 cto, inquit Anthistenes, & quidem ea, de
 qua minime dubitari debeat. Nam forti-
 tudo & sapientia nonnumquam & amicis,
 & reipublicæ videntur esse noxiæ: verum
 iusticia ne parte quidem minima cum in-
 iusticia miscetur. Posteaquam igitur vnus-
 quisque nostrum dixerit, quid habeat rei
 utilis, tum & ego dicere nõ grauabor, qua-
 nam illud arte efficiam. Tu vero, Nicera-
 te, dicito nobis, cuius scientiæ causa elato
 sis animo. Pater meus, ait Niceratus, quum
 studiose daret operam, vt in virum hone-
 stum ac bonum euaderem, coegit omnes
 Homeri me versus discere. Iamque adeo
 possem totam Iliadem & Vlyssæam de me-
 moria promptam recitare. Verum ignoras,
 inquit Antisthenes, etiã omnes versus
 recitatores eosdẽ versus tenere? Qui pos-
 sim ignorare? ait, quum propemodum sin-
 gulis eos diebus audiam. An igitur vllam
 rationem hominum stultiorem nosti,
 quam sint illi recitatores? Nõ profecto, in-
 quit Niceratus, non ita mihi videtur Per-
 spicuum est enim, ait Socrates, illos versus
 sententias non intelligere. Tu autem
 Stefimbrotos, & Anaximandros, & multis
 aliis non parum pecuniæ dedisti: quo fit, vt
 nihil eorũ, quæ magni sunt faciendæ, igno-

ἄμα ἤθοντο, εἰ καὶ σφίσι δηλώσῃ αὐτοῖς. ὁ δ' εἶπεν, ὅτι οὐ φρονήσῃ. ἐκ τούτου ἔλεξεν ὁ Σωκράτης· Ὀδοῦ λοιπὸν αἰ εἴη ἡμῖν, ἀέ-
 καστος ὑπέχετο ἀποδιδκινῶμαι, ὡς πολλῶν ἀξία
 ἔστιν. ἀκούοιτ' αἰ, ἔφη ὁ Καλλίας, ἐμοὶ περὶ
 τον. ἐγὼ γὰρ ἐν τῷ χροῖον, ὡς ὑμῶν ἀκούω ἀπο-
 ρωῶτων, τί δὲ δικάμον, ἐν τούτῳ δικάμοτέρας
 τοῖς αἰθεροποις ποιῶ; καὶ ὁ Σωκράτης. πῶς, ὡ
 λῶς; ἔφη. διδοῖς ἢ δὲ δ' ἀργύριον. καὶ ὁ Αντι-
 σθένης ἐπομασας μάλα ἐλεγκτικῶς αὐτ' ἐπή-
 ρετο· οἱ δ' αἰθεροποι, ὡ Καλλία, πότερον ἐν
 ψυχῆς, ἢ ἐν τῷ βαλατήῳ δὲ δικάμον σοι δο-
 κούσιν ἔχῃ; ἐν τῆς ψυχῆς, ἔφη. καὶ πάντα σὺ
 εἰς τὸ βαλατήῳ διδοῖς ἀργύριον, τῆς ψυχῆς
 δικάμοτέρας ποιῆς; μάλισα. πῶς; ὅτι ἀλλὰ τὸ
 εἰδέναι, ὡς ἐστὶν ὅπου παρὰ μὲν ταῖς ἐπιτηδῆα
 ἔξοισιν, ὅσα ἐθέλοισι κακουργεῖν κινδυ-
 νῶν. ἢ καὶ σοὶ, ἔφη, ἀποδιδόασιν ὅ, τι αἰ λαβῶ-
 σι; μὲν τὸν δὲ, ἔφη, ἔμυθ' ἡ. τί δ' αἰ τῆς ἀρ-
 γυρίας; χρεῖται; οὐ μὲν τὸν δὲ, ἔφη, ὅσοι τῆς
 ἀλλ' ἐνοιο καὶ ἐρῶν ἔχοισιν, ἢ παρὶν λαβῶν.
 θαυμασά γ' ἔφη ὁ Αντισθένης, ἄμα εἰς βλέ-
 πων, ὡς ἐλέχων αὐτὸν, εἰ μὲν περὶ τῆς ἀλ-
 λους διώσασθαι δικάμοις [αἰ] ποιῆν αὐτοῖς, περὶ
 δ' ἴσταν τὸν οὐ καὶ τί τῆς, ἔφη ὁ Καλλίας, θαυ-
 μασόν; οὐ καὶ τέκτονας τε καὶ οἰκιστοὺς πολλοὺς
 ὄρας οἱ ἀλλοῖς μὲν πολλοὺς ποιῶσιν οἰκίας, ἐαυ-
 τοῖς δ' οὐ διώσασθαι ποιῶσιν, ἀλλ' ἐν μισθῷ
 αὐτῆς οἰκιστοῖς; καὶ ἀνάγκη μὲν τοῖς ὡ σοφιστῶν ἐ-
 λεγκτικῶς. ἢ δὲ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀνεχέ-
 οσθαι μὲν τοῖς. ἐπεὶ καὶ οἱ μισθῶν λέγεται δὴ πού
 ἄλλοις μὲν περὶ ἀργυρίων δὲ μέλλον, ἐαυτοῖς
 δὲ μὴ περὶ ἀργυρίων δὲ ἐπιόν. ἔσθ' μὲν δὲ ὁ λόγος
 ἐπὶ αὐτῷ ἔληξεν. ἐκ τούτου δ' ὁ Νικηθεύς, ἀ-
 κούοιτ' αἰ, ἔφη, καὶ ἐμοὶ, ἀέσπετε βελτίονες,
 καὶ ἐμοὶ σιωπῆτε. ἴστε γὰρ δὴ πῶς, ὅτι ὁ Ὀμηρος ὁ
 σοφώτατος πεποίηκε σχεδὸν περὶ πάντων τῶν
 αἰθεροπίνων. ὅσους αἰ οὐκ ὑμῶν βέληται ἢ οἰ-
 κονομικῶς, ἢ δημηγορικῶς, ἢ στρατηγικῶς γυμ-
 νασθαι, ἢ ὅμοιος Ἀχιλλῆος, ἢ Αἴαντι, ἢ Νέστορι, ἢ
 Ὀδυσσεύ, ἐμὲ περὶ ἀπέτω. ἐγὼ γὰρ ταῦτα
 πάντα ἐπίσταμαι. ἢ καὶ βασιλεύειν, ἔφη ὁ Αντι-
 σθένης, ἐπίστασαι; ὅτι οἶδα ἐπαμείνοσάντα αὐτῷ
 τὸν Ἀγαμέμνονα ὡς βασιλέως τε εἶναι ἀγαθός,
 κακωτέρους τ' αἰχμητῆς. καὶ ναὶ μὰ δὲ, ἔφη, ἐ-
 γώ γε, ὅτι ἀρματιλατωῦντα δὲ εἶς μὲν τῆς σήλης κάμψαι,

A terrogare, num & ipsis eos indicare vellet.
 Respondebat autem, non velle se hoc ipsis
 intuidere. Secundum hæc Socrates: Restat
 igitur, ait, vt demonstrat quilibet ea, quæ
 pollicitus est, maximi esse faciunda. Audie-
 tis, ait Callias, me primum. Nam interea,
 dum vos audio, quid ius & æquum sit, am-
 bigentes; homines efficio iustiores. Qui
 hoc, vir optime? ait Socrates. Dum pecu-
 niam largior. Et surgens Antisthenes, ad-
 modum acriter eum confutaturus inter-
 rogabat: Homines vero, Callia, vtrum tibi
 videtur in animis, an in crumena iusticiam
 habere? In animis, inquit. Et tu quum in
 crumenam argentum largiris, animos ius-
 tiores facis? Maxime. Quo pacto? Quod
 quum sciât habere se, vnde necessaria pa-
 rare sibi emendo possint, malefacere suo
 cum periculo nolint. Num tibi reddunt,
 quod acceperunt? Non profecto. Quid
 autem pro pecunia? num gratias? Ne id
 quidem certe, inquit. Immo nonnulli et-
 iam magis hostiliter adfecti erga me sunt,
 quam id temporis, quum necdum quid-
 quam accepissent. Mira quidem, ait Anti-
 sthenes, simul eum intuendo quasi coargu-
 ens, posse te illos reddere iustos erga cete-
 ros, non autem erga teipsum. Et cur hoc
 mirum est? ait Callias. An non & fabros, &
 structores ædium complures cernis, qui a
 aliis quidem multis domus ædificant, sibi æ-
 dificare non possunt, sed mercede condu-
 ctas incolunt? Sine te coargui, professor sa-
 pientia. Profecto, inquit Socrates, patia-
 tur sane. Nam & vates feruntur certe aliis
 quidem futurum quod sit, denuntiare: si-
 bi vero quod immineat, non prospicere.
 D Atque hic eius sermonis finis fuit. Secun-
 dum hæc Niceratus: Audite, inquit, me
 quoque, de iis, quæ vos meliores effectura
 sunt, si mecum versabimini. Nostis enim
 certe, Homerum illum sapiētissimum fe-
 re cōplexum esse poematis suis omnes res
 humanas. Quamobrem quisquis vestrum
 vel administrationis domesticæ, vel oran-
 di ad populum, vel rei imperatoriæ peri-
 tus fieri vult, vel Achilli, Aiaci, Nestori, V-
 lyssi similis: me colat, qui hæc omnia co-
 gnita habeo. Num & regnandi, ait Anti-
 sthenes, scientiam habes? Nosti enim lau-
 datum esse ab ipso Agamemnonem, quod
 rex esset bonus, & bellator fortis. Etiam
 hoc profecto scio, inquit, quod prope co-
 lumnam quidem auriga conuertere se de-
 beat:

ἀλλὰ μὲν
 δὲ ὡς ἐν
 αὐτῆς

Ἡομῆρος
 ποιητῆς

*Ille sed inclinet lanam se versus, in ipso
Curru: Equum dextrum propellat voce, ma-
nuque
Cedat, eique simul laxas permittat habenas.*

Præterea quiddam aliud noui, vosq; adeo periculum eius mox facere poteritis. Dixit enim Homerus, cepam esse potus condimentum. Quamobrem si cepam quis adferat, mox hanc utilitatem percipietis, quod estis maiori cum voluptate bibituri. Tum Charmides: Cupit, inquit, o viri, Niceratus ita redire domum, quo cepas redoleat; ut vxor ipsius credat, nullam ne cogitasse quidem ipsum osculari. Non profecto, inquit Socrates, sed aliam quoque fortassis opinionem ridiculam possumus addere. Videtur enim cepa sic esse condimentum, ut non cibum modo, sed potum quoq; suauiore efficiat. Quod si hac etiam a cœna vescamur, verendum, ne quis nos ad Calliam sic accessisse dicat, ut voluptariam vitam ageremus. Nequaquam, ait, o Socrates. Nam in pugnam pergenti cepearum usus conuenit, quemadmodum quidam alio gallos pascunt, ac deinde committunt. Nobis autem hoc consilij potius est, ut osculaturi libentius simus, quam prælio congressuri. Hic eius orationis finis fuit. Tum Critobulus: Ergo & ipse dicam, ait, quibus de causis ob formæ elegantiam me efferam. Dic, aiunt. Atqui si formosus non ero, quemadmodum puto, merito vos fraudis pœnam sustinueritis. Nam semper iureiurando confirmatis, formosum esse me, nemine id a vobis exigente. Ac fidem vobis equidem habeo, quos esse bonos & honestos viros arbitror. At si reuera formosus sum, ac vobis id erga me accidit, quod mihi erga illum, quem formosum esse puto: Deos omnes testor, nolle me regis imperium potius, quam formæ præstantiam. Quippe Cliniam modo specto lubentius, quam cetera vniuersa, quæ pulchra sunt in rebus humanis: & alia quod adinet omnia, cæcus esse malim, quam eius ad spectu solius reuera carere. Nocti etiam, somnoque succenseo, quod eum non video: diei vero, ac soli gratiâ habeo maximam, quod Cliniam mihi spectandum exhibeant. Equum est etiam, ut nos formosi propter hæc quoque simus animis elatis, quod eum, qui viribus polleat, laborando acquirere bona necesse sit; & fortem, pericula subeundo, & sapientem, dicendo: at qui formosus est, etiamsi quiescat, omnia tamen perficere potest. Equidem tamen si

A Αὐτὸν ὃ κρινδιῶν ἐυξέσου ὅτι δίφρου
Ἡκ' ἐπ' ἀειτεροῦ βίην, ἀπάρ τ' δδξίον ἵππων
Κένσται ὁμοκλήσαντ', εἰ ξαί τε οἰνία χερσί.
καὶ παρὲς βούτοις γε ἄλλο οἶδα, καὶ ὑμῖν αὐτίκα
μὰ δὲ ἔξεσι περθεῶσθαι. εἶπε γὰρ πρὸς Ομη-
ρος, ὅτι ὃ κρόμμον ποταῖόν ἐστιν. εἰ δὲ οὖν εἰέκη
πὶς κρόμμον, αὐτίκα μάλα πτό γε ὠφελή-
μυοὶ ἔσεσθε. ἦδ' ἔν γ' ἔπειθε. καὶ ὁ Χαρμίδης
εἶπεν· ὦ αἰδρες, ὁ Νικήρατος κρομμίων ὄζων
ὄπιθ' οἴκαδ' ἐλθὲν, ἐν ἡ γυνὴ αὐτὸς περθεῖται,
B μὴ Δραγονδιῶν μηδένα ἀνφιλήσται αὐτόν.
νῆ δὲ, ἔφη ὁ Σωκράτης, δὴ δὴ γὰρ πρὸς δόξαν
γελοῖαν κινδύως ἡμῖν παρὲς λαβὴν. ὄψον μὲν
γὰρ δὴ ἔπας εἰσὶν, ὡς κρόμμον γε οὐ μόνον
σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἠδὲ γάλακτος. εἰ δὲ δὴ τὸ καὶ μὲν
δὴ πρὸν βωξόμυδα, ὅπως μὴ φήσῃ πὶς ἡμᾶς
παρὲς Καλλίαν ἐλθόντα, ἠδὲ παθῆναι. μηδα-
μῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες. εἰς μὲν γὰρ μάχην
ὀρμηδύω καλῶς ἔχῃ κρόμμον ὑποβόωντα,
ὡς ὅτ' ἐνίοι τὸς ἀλεξέουσι σὺν ὄζων σίπταν-
C τες συμβάλλοισι. ἡμεῖς δὲ ἴσως βουλομένομεθα
ὅπως φιλήσομεν ἴνα μάλλον, ἢ με χρομέ-
θαι. καὶ εἰ μὲν δὴ ὁ λόγος οὕτω πρὸς ἐπαύσα-
το. ὁ δὲ Κριτόβουλος· ὁκικῶ αὖ ἐγὼ λέξω,
ἔφη, ἐξ ὧν ὅτι πάλ' ἀλλὰ μέγα φροῦδ' ἀλέγε,
ἔφασαν. εἰ μὲν βίην μὴ καλὸς εἶμι, ὡς οἴο-
μαι, ὑμῶς αὖ δικαίως ἀπατῆς δίκην ὑπέρογι-
τε. ὁ δὲ ἐνός γὰρ ὀρκίζοντος αἰεὶ ὀμνύοντες, κα-
λὸν με φασὶν εἶναι. καὶ γὰρ μὲν τοὶ περθεύω, καλοὶς
γὰρ καὶ ἀγαθοὶς ὑμᾶς αἰδρας νομίζω. εἰ δὲ εἶμι
D τε πάλ' ὄντι καλὸς, καὶ ὑμῶς τὰ αἰεὶ παρὲς ἐμὲ
πάσχετε, οἷά τ' ἐγὼ παρὲς τὸν ἐμοὶ δοκῶντα
καλὸν εἶναι, ὀμνύμι πρὸς τὰς θεοὺς μὴ ἐλέσθαι
αὐτῶν βασιλέως δὲ χεῖρ' ἀπὸ τῆς καλῶς εἶναι.
νῦν γὰρ ἐγὼ Κληνίαν ἠδὲ μὲν θεάμεθα, ἢ τὸ λ-
λα πρὸς τὰ ἐν αἰδρατοῖς καλῶ. τυφλὸς
δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῶν μάλλον αὖ δδξάμεθα
εἶναι, τῆς κείνου ἐνός ὄντος. ἀλλ' ὁμοῦ τε καὶ νυκτὶ ἐκείνῃ ἐ-
καὶ ὑπνῶ, ὅτι ἐκείνον οὐχ ὄρω. ἡμέρα δὲ καὶ
ἠλίω πῶς μεγίστω χάριν οἶδα, ὅτι μοι Κλη-
E νίαν αἰαφάνοισιν. ἀξίον γε μὲν ἡμῖν τοῖς
καλοῖς καὶ ὅτι βίην μεγὰ φροῦδ' ὅτι τὸν
μὲν ἰσχυρὸν ποιοῦντα δεῖ κτᾶσθαι ἄγα-
θα, καὶ τὸν αἰδρεῖον, κινδυνώοντα, τὸν δὲ
γε σοφόν, λέγοντα. ὁ δὲ καλὸς καὶ ἡσυχίαν
ἔχων πρὸς τὰ ἀγαθὰ φροῦδ' ἔργον οὖν,
καὶ ὅτ'

καὶ ὅτι εἶδός, ὅτι χημέρα ἢ δὲ κτήμα, ἢ ἄν
 ἴδον μὲν αὐτὰ ὄντα Κληνία διδοίω, ἢ ἔτε-
 ρα παρ' ἄλλου λαμβάνοιμι. ἢ δὲ ἄν
 δουλεύοιμι, ἢ ἐλθῆτερος εἴλω, εἴ μου Κλη-
 νίας ἀρχὴν ἐθέλοι. καὶ γὰρ ὡνονοῦ αὐτὸν
 ἐκείω, ἢ ἀναπαυοίμην, καὶ κινδυνεύοιμι αὐ-
 τῶρος ἐκείνου ἢ δὲ ἄν, ἢ ἀκινδύνος ζῶω. ὡς-
 τε εἰ σὺ ὦ Καλλία, μέγα φρονίς ὅτι δικαιο-
 τέρεσι δυνάσται ποίησιν, ἐγὼ πῶρος πᾶσαν
 ἀρετῶν δικαιοτέρος σου εἰμὶ ἄρην αὐτῶ-
 ποίς. ἀλλὰ γὰρ ὁ ἐμπνῆν πὶ ἡμᾶς τὴς κα-
 λῶν τοῖς ἐρωτικῶν, ἐλθῆτερος μὲν αὐ-
 τῶν ποιοῦμεν εἰς χημέρα, φιλοπονωτέροις
 δὲ καὶ φιλοκαλατέροις ἐν τοῖς κινδύνοις,
 καὶ μὲν ἀδημονετέροις τὲ καὶ ἐγκρατετέ-
 ροις, οἷγε καὶ ὧν δέοιται μέλιτα, ταῦτ' αἰχ-
 νοῦται. μένονται δὲ καὶ οἱ μὴ τὴς καλοῖς τρα-
 πηρῶν ἀεθροῦμοι. ἐγὼ δὲ μὲν Κληνίου καὶ
 ἀλλὰ πῶρος εἴλω. οἶδα δὲ, ὅτι καὶ ὑμεῖς
 μετ' ἐμοῦ. ὡς ἔμελλε πὶ ἀπόρρ' ὦ Σώκρατες,
 † εἴπ' ἱούμον καλῶν ἀνδρῶν τοῖς ὠφελήσθ.
 ἀλλ' ὅσδε μὲν τοῖς ταῦτ' ἀπ' ἡμαρτον ὁ καλ-
 λῶν, ὡς ταχὺ ὠφελήσθ. ἐπεὶ ὡς ἄρ' γε
 πᾶς γίγνεται καλῶν, οὕτω καὶ μείρακιον, καὶ
 ἀνὴρ, καὶ ὡρεσούτης. τεκμήριον δὲ, † ἡ αλλο-
 φῶρος δὲ τῆ Αθηνῶν τὴς καλοῖς γέροισι
 ἐκλέθονται, ὡς συμπαρομῶν ὡντος παση
 ἡλικία τῶ καλλῶν. εἰ δὲ ἢ δὲ ὁ παρ' ἐκόντων
 ἀλλὰ ὡρεσούται ὧν τις δέοιτο, ὅ οἶδ' ὅτι
 καὶ νῦν ἡπῆρον αὐτὸν ἐγὼ καὶ σιωπῶν πείσασμι
 πὶν πᾶδα τὸ δὲ καὶ πῶν πᾶδα φιλήσασμι,
 ἢ σὺ ὦ Σώκρατες, εἰ καὶ πῶν πολλὰ καὶ σο-
 φά λέγῃς. πὶ τῶν; ἔφη ὁ Σώκρατης. ὡς γὰρ
 καὶ ἐμοῦ καλλῶν ὧν ταῦτα κερπάξῃς. ἢ δὲ;
 ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ἢ πῶντων σφιλῶν τῶ
 ἐν τοῖς σατυρικῶν ἀρχῶν αὐτῶν ὁ δὲ Σώ-
 κράτης καὶ ἐτύγχευε ὡρεσεμφερῆς τοῖς
 ὧν. ἀγε νῦν, ἔφη ὁ Σώκρατης, ὅπως μεμνή-
 σθαι ἀφαιρέσειν ὡρε τῶ καλλῶν, ἐπει-
 δὲ οἱ ὡρεκείμνοι λόγῃ ὡρε ἐέλθωσι. κει-
 νάτω δὲ ἡμᾶς μὴ Αλέξανδρος ὁ Πειά-
 μου, ἀλλ' αὐτοῖς οὔτοι, οἷς ἄρ' σὺ οἶδ' ὅτι
 μείνσε φιλήσασθαι. Κληνία δὲ, ἔφη, ὦ Σώκρα-
 τες, ὅτι αὐτῶν ὡρε δέξασθαι; καὶ ὅς εἶπεν οὐ γὰρ
 αὐτῶν σὺ Κληνίου μεμνημένος; αὐτὸ δὲ μὴ ὀνομάζω, ἢ πῶν πὶ μὴ οἶδ' μεμνήσασθαι αὐτῶν; ὅτι
 οἶδα, ὅτι οὕτω σαφῶς ἔγω εἶδωλον αὐτῶν ἐν τῆ ψυχῇ, ὡς εἰ πλαστικός ἢ ζωγραφικός εἴω,

A norim opes esse possessionem gratam: lu-
 bentius tamen ea, quæ mea sunt, Clinia
 donarem, quam alia ab altero acciperem:
 lubentius seruus, quam liber essem, si Cli-
 nia mihi velit imperare. Nam facilius esset
 mihi Clinia laborare, quam quietem ca-
 pere: ac periculum eius nomine lubentius
 adirem, quam expers periculi viverem. Si
 tu denique, Callia, magnopere te effers,
 quod homines possis iustiores facere; mul-
 to æquius est me ad omnem virtutem ho-
 mines perducere. Nam quia nos formosi
 quiddam amori deditis inspiramus, id ef-
 ficimus, ut quod pecuniam adtinet, sint li-
 beraliores: in periculis laborum & honesti
 studiosiores: verecundiores etiam, ac mo-
 destiores: adeo quidem, ut etiam illa, qui-
 bus maxime indigent, eloqui vereantur.
 Infani sunt autem, qui non formosos im-
 peratores eligunt. Equidem cum Clinia
 vel per ignem incederem, neque dubito
 vos idem mecum facturos. Quamobrem
 non est, quod dubites amplius, mi Socra-
 tes, an formæ venustas in me bono alicui
 sit hominibus. Ne hac quidem in parte for-
 ma vituperanda venit, quod cito flos eius
 prætereat. Nam ut puer, ita & adulescen-
 tulus formosus est, & vir, & senex. Eius rei
 argumentum est, quod Minerva & Thal-
 lophori deligantur ex lenum numero for-
 mosissimi quique, quasi forma sit omni æta-
 ti comes. Quod si iucundum est a volenti-
 bus impetrare, quibus aliquis indiget: fat
 scio, mi Socrates, me nunc quoque citius
 vel tacentem huic puero puellæque per-
 suasurum, ut me osculentur, quam tu pos-
 sis; tamen si multa sapienter proferas. Quid
 hoc est? ait Socrates. Iactitas hæc tui, quasi
 etiam me sis formosior. Profecto, inquit
 Critobulus, cetero quin omnium Sileno-
 rum satyricorum essem turpissimus. Erat
 autem Socrates his perquam similis. Age
 vero, subiecit Socrates, memineras haben-
 dum esse iudicium de forma, ubi sermo-
 nes hi, quos instituimus, circumierint. Fe-
 rat autem iudicium de nobis non Alexan-
 der ille Priami filius, sed hi ipsi quos tu o-
 sculandi tui cupidos esse putas. At Clinia;
 Socrates, iudicium non permiseris? Et ille:
 Non tu Clinia meminisse desines? At si
 eum non nominem, an propterea minus
 me putas ipsius meminisse? Num ignoras,
 tam illustre me simulacrum ipsius habere
 in animo, ut si vel fictor, vel pictor essem,

† εἰ πύμον
 † αλλο-
 φῶρος γδ τῆ

† Quasi
 dicas, rão
 migrari.
 † hoc est
 † quibus
 † quibus
 † quibus
 † quibus

nihilominus ei similem exprimerem, si simulacrum, ac si ipsum intuerer. Eius sermonem excipiens Socrates: Quamobrem igitur, ait, quum simulacrum ei tam simile habeas, mihi negotium faceffis, eoque ducis, ubi eum videas? Propterea, mi Socrates, ait, quod vultus eius esse mihi voluptati potest: simulacri vero species, vt delectationem nullam adfert, ita desiderium excitat. Tum Hermogenes: Ego vero, mi Socrates, inquit, ne tibi quidem conuenire arbitror, vt Critobulum adeo præ amore obstupefactum contempnas. An tu existimas eum, inquit Socrates, ex quo mecum versatur, hoc pacto vniquam fuisse adfectum? Quando tandem? Non vides huic quidem lanuginem propter aures serpere, Clinix vero iam retrorsum surgere? Nimirum hic id temporis, quo ad eosdem cum illo magistros itabat, ita vehementer exarsit. Quibus animaduersis pater eum mihi tradidit, si quare prodesse ipsi possem. Et habet sane iam multo melius. Nam antehac quasi qui Gorgones spectant, faxeum in morem Cliniam inspectabat, & quasi faxeus esset, nusquam ab ipso discedebat. Vidi etiam, quum coniueret. Immo per deos immortales videtur mihi, o viri, quod quidem inter nos dictum esto, etiam deosculatus esse Cliniam: quo sane nihil est ad amorem accedendum acrius. Quippe fatiari nequit, & spes quaedam iucundas præbet. Fortassis etiam, quia vnicū hoc opus, corporibus † adtingere se, adpellationem communem habet cum eo, quo animi sese † diligunt, honestius est. Quamobrem aio equidem abstinendum esse formosorum ab oculis illi, qui pudice vt viuere possit, expetit. Adea Charmides: Tu vero, mi Socrates, inquit, quamobrem nos amicos tuos adeo quibusdam quasi puerorum terculamentis a formosis depellis, quum ego te ipsum viderim, ita me Apollo amet, quo tempore apud litteratorem eodem in libro vterq; aliquid quærebatis, caput capiti, humerumque nudum nudo Critobuli humero admouisse? Et Socrates: Proh, inquit, hæc ipsa, quum velut a bellua quadam morsus essem, diutius quā dies quinque fricuerūt humerum, & in corde quasi prurimum quemdam habere videbar. Verum nunc tibi, Critobule, coram tot testibus denuntio, ne me prius adtingas, quam mentum tibi perinde atque caput, pilis vestitum fuerit. Atque hi quidem in hunc modum seriaiocosque miscebant. Et Cal-

† quod in osculo fit.
 † Adludis ad significatiōis verbi φιλοῦσθαι diuersas.

Αδδέν ανήπρον εν τῷ εἰδῶλον, ἢ πρὸς αὐτὸ ὄρων, ὁμοιον αὐτῶν ἀπφρασαμίμυ; καὶ ὁ Σωκράτης ὑπέλαβε τίδητα ἔτιος ὁμοιον εἰδῶλον ἔχων, πρὸς ἅματά μοι παρέχης, ἀγῆς τε αὐτὸ ὅτι ὄψῃ; ὅτι, ὦ Σώκρατες, ἢ μὴ αὐτὸ ὄψῃς ἀφραίνην διῶα, ἢ ὅτι εἰδῶλα τέρψην μὴ ἔπαρέχῃ, πόθον ὅ ἐμποίῃ. καὶ ὁ Ερμολῆς εἶπεν· ἄλλ' ἐγὼ, ὦ Σώκρατες, ὁδὸν πρὸς σὺ ποιῶ ὅτι πρὸς Κριτόβουλον ἔτιος ἔρωτος ἐκπλαγῆτα. δοκῆς γὰρ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἔξ ἔμοι σιωῆσθαι, ἔτιος ἔχαιε πύμα αὐτόν; ἀλλὰ πότε μὴ; οὐχ ὄρας, ὅτι τέτω μὴ πρὸς τὰ ἄτα δρῆν ἔχου κατέρπε, Κληνία ὅτι πρὸς ὅτι πρὸς ἡδὴ ἀναβαίνῃ; † ἔτιος οἷν συμφοιτῶν εἰς τὰ διδασκαλῆα ἐκείῳ, τότε ἰχυρῶς πρὸς ἐκαύθῃ. ἀδὴ ἀδρόμῃος ὁ πατήρ παρέδωκέ μοι αὐτὸ, εἶπὶ διωαμίμυ ὠφελῆσαμ. καὶ μὴ τοὶ πολὺ βέλπῃον ἢ δὴ ἔχῃ. πρὸς ἄθεν μὴ γὰρ, ὡς πρὸς οἱ τῆς γρηγῆνας τρωμῆμοι, λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτὸ, καὶ λιθίνως οὐδαμῶς ἀπῆῃ. Ἄπ' αὐτῶν ἰὼ ὅτι εἶδον αὐτὸ καὶ σκαρδαμύζαντα. καὶ τοὶ ἡ τῆς τῆς, ὦ ἀνδρες, δοκῆ μοι τε, ἔφη, ὡς ἐν * ὅμῃν αὐτοῖς εἰρησθαι, † ἔτιος καὶ πεφιληκέναι ὅτι Κληνία ἔρωτος ὁδὸν ἔστι δὴ φνότερον ἔπεκαυμα. καὶ γὰρ ἀπλησῃ, καὶ ἐλπίδας πινὰς γλυκείας παρέχῃ. ἴσως ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν μόνων πρῶτων ἔργων ὅτι πῶς σώμασι συμψαύθῃ ὁμόνουμον εἶ) τὰ τῆς ψυχῆς φιλεσθαι, ἐπιμότερον ἔστιν. οὐ ἔνεκα ἀφεκτέον ἐγὼ φημι εἶ) φιλημῆ ὠραίων τὰ σωφροσῆν διωησομῆω. καὶ ὁ Χαρμίδης εἶπεν, ἀλλὰ τί δὴ ποιε, ὦ Σώκρατες, ἡμᾶς μὴ οὕτω τῆς φίλοις μορμολύπη ἀπὸ τῶν καλῶν, αὐτόν δέ σε, ἔφη, ἐγὼ εἶδον ναὶ μὰ τὸν ἀπὸ πῶ, ὅτι πρὸς τὰ γραμμαλισῆ ἐν τὰ αὐτῶν βιβλίῳ ἀμφοτέροι ἐμβαλῆτέ π, πῶ κεφαλῶ πρὸς τῆ κεφαλῆ, καὶ ὁ ὦμον γυμνὸν πρὸς γυμνῶ ὅτι Κριτόβουλου ὠμῶ ἔχοντα. καὶ ὁ Σωκράτης, φῶ, ἔφη, τῶντ' ἄρα, ἔφη, ἐγὼ ὡς πρὸς ἔρωτος πινὸς δεδηγμένους, τὸν τε ὦμον πλῆθον ἢ πέντε ἡμέρας ὠδάξον, καὶ ἐν τῆ καρδίᾳ ὡς πρὸς κῆσμά π ἐδόκωω ἔχῃ. ἀλλὰ νῦν π σοὶ, ἔφη, ὦ Κριτόβουλε, ἐναιτίον ἔσοῦτων μῆτρῶν πρὸς ἀγορῶ μὴ ἀπλεσθαι μοι; πρὶν αὐτὸ γῆρῶν τῆ κεφαλῆ ὁμοίως κρημῆσης. καὶ ἔτοι μὴ δὴ ἔτιος ἀναμῆς ἔσκαφαί τε καὶ ἔσπουδαῖ. ὅτι Καλλίας

ὅτι δὴ εἶδον
 ἡμῶν
 † καὶ

λίας σὸν μέγας, ἔφη, λέγων, ὃ Χαρμίδης, δὴ
 τι ὅτι πένια μέγα φρονίς. Ὀσκούω τὸδε μὲν,
 ἔφη, ὁμολογεῖται, κρήτην εἶναι τὰρρὴν ἢ Φοβεῖ-
 αδαί, καὶ ἐλθέσθην εἶναι μάλλον ἢ δουλεύειν,
 καὶ θεραπείατα μάλλον ἢ θεραπείαν, καὶ
 παθεῖν εἶναι ὑπὸ τῆ πατρειδος μάλλον ἢ ἀπι-
 ζεῖν εἶναι. ἐγὼ δὲ ἴνω ἐν τῇδε τῇ πόλει ὅτε μὲν
 πλούσιος ἴω, πρῶτον μὲν ἐφοβούμην, μή
 τις μου τιμὴ οἰκίαν ἀφαιρῆσθαι καὶ τὰ χρήματα
 λαβεῖν, καὶ αὐτὸν τι με κακὸν ἐργάσασθαι ἔπει-
 τα ἢ καὶ τοῖς συκοφανταῖς ἐθεράπευον, εἰδὼς
 ὅτι παθεῖν μάλλον κακῶς ἢ θάνατον εἶναι, ἢ ποιῆ-
 σαι ἐκείνοις. καὶ γὰρ δὴ καὶ παρὰ τὴν πόλιν μὲν
 αἰεὶ τι μοι διαπύμαν ὑπὸ τῆ πόλεως, ἀποδὴ-
 μῆσαι δὲ οὐδαμῶς ἔξω. νῦν δὲ ὅτι τῆ
 ὑποφροῖων φέρομαι, καὶ τὰ ἔχματα οὐ κερδο-
 μαι, καὶ τὰ ἐκ τῆ οἰκίας πέσασθαι, ἠδέως
 μὲν κατέδωκεν τὰ μύσους, πρὸς δὲ τῇ πόλει
 γρηγοροῦμαι. ὅσα ἐπὶ τῇ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἡδὴ
 ἀπειλὰ ἄλλοις, ὡς ἐλθέσθην τε ἔξεσθαι μοι καὶ
 ἀποδὴμῆν καὶ ὅτι δὴ μείν, ὑποαίσανται δὲ
 μοι ἡδὴ καὶ τὰ κων καὶ ὁδῶν ἔξισανται οἱ πλά-
 σοι. καὶ εἰμὶ νῦν μὲν τυράννι ἐοικώς, τότε δὲ
 σαφῶς δούλος ἴω. καὶ τότε μὲν ἐγὼ φέρον
 ἀπέφερον τὰ δῆμων, νῦν δὲ ἡ πόλις τέλος
 φέρουσα βρέφει με. ἀλλὰ καὶ Σωκράτης, ὅτε
 μὲν πλούσιος ἴω, ἐλοιδόρου με ὅτι σωμῶ
 νῦν δὲ ἐπεὶ πένιας γρηγοροῦμαι, ὅσα ἐπὶ ὅσδε μέ-
 λη ὁσθένι. καὶ μὲν ὅτε μὲν γε πολλὰ εἶχον, αἰεὶ
 τι ἀπέβαλλον ἢ ὑπὸ τῆς πόλεως, ἢ ὑπὸ τῆ
 τύχης. νῦν δὲ ἀποβάλλω μὲν ὁσθένι, (οὐ
 δὲ γὰρ ἔχω) αἰεὶ δὲ τι λήψασθαι ἐλπίζω.
 Ὀσκούω, ἔφη ὁ Καλλίας, καὶ ὕχη μηδέ πο-
 τε πλουτεῖν, καὶ εἰ τι οἶα ἀγαθὸν ἴδης,
 τοῖς ἀποεπαίσις ἴσους; μαὶ δὲ τῆτο μὲν-
 ποι, ἔφη, ἐγὼ οὐ ποῖα, ἀλλὰ μάλα φιλοκιν-
 διώως ὑπομῆω, ἴω ποθὲν τι ἐλπίζω λή-
 ψασθαι. ἀλλ', ἀγε δὴ, ἔφη ὁ Σωκράτης, σὺ
 αὐτὸ λέγε μὲν ὃ Ἀντιθένης, πῶς οὕτω βρα-
 χέα ἔχων μέγα φρονίς ὅτι πλούτω. ὅτι νομί-
 ζω, ὃ ἄνδρες, τὸς ἀνθρώπους ὅσα ἐν τῶ οἴκῳ
 τῆ πλοῦτον καὶ τιμὴν πένια ἔχον, ἀλλ' ἐν τῆ ψυ-
 χῆς. ὅσα γὰρ πολλοὶς μὲν ἰδιώτας οἱ πλού-
 τω πολλὰ ἔχοντες χρήματα, οὕτω πένια ἢ
 ἡρώται, ὡς ἡ πούτα μὲν πόνον, πούτα ἢ κίν-
 διων ὑποδύον, ἔφ' ὃ πλείονα κτήσονται.

Alias: Tuum fuerit, inquit, dicere mi Char-
 mides, quamobrem ob paupertatem elato
 sis animo. Est in confesso, ait, potiore m ef-
 fe fiduciam animi, quam metū: potiore m
 libertatem, quam seruitutem: potius esse
 coli, quam colere: fidem a patria haberi a-
 licui, quam non haberi. Itaque quum in
 hac ciuitate opulētus equidem essem, pri-
 mum verebar, ne quis parietibus aedium
 mearum perfossis & facultates adimeret
 mihi, & me quoque læderet. Deinde cole-
 bam calumniatores, quod scirem ad per-
 petiendum aliquid mali magis esse me cō-
 paratum, quam vt ipsis ego detrimento ef-
 fem. Nam semper aliquid mihi sumtuum,
 qui expenderentur, a republica imperaba-
 tur, & abire peregre licebat nusquā. Nunc
 posteaquam fortunis, quas extra fines no-
 stros habebam, spoliatus sum; & de iis, quę
 in hac regione sita sunt, fructum nullum
 percipio; & res familiaris est vendita: por-
 rectus scilicet iucunde dormio, fidem au-
 thoritatemq; apud rempublicam nactus
 sum, aliorum minas non experior, aliis ipse
 minitor, vt homo liber abeundi peregre,
 domique manendi facultatem habeo, de-
 nique opulenti iam & de honestiore loco
 mihi adsurgunt, & via cedunt. Nunc regi
 similis videor, qui tunc haud dubie seruus
 eram. Tunc temporis populo tributum e-
 go pendebam, nunc respublica vectigal
 mihi pendit, dum me alit. Etiam conuiciis
 me incessabant, quū locuples essem, quod
 consuetudine Socratis vterer: nunc post-
 eaquam ad paupertatem redactus sum, ea
 res nemini amplius est curæ. Præterea quū
 multa possiderem, semper aliquid vel res-
 publica, vel fortuna adimebat. Nunc nihil
 amitto, quū nihil habeam, & semper ali-
 quid accepturum me spero. Ergo, inquit
 Callias, etiam optas tu numquam, vt opu-
 lentus fias, ac si quod somnium faustum
 videres, auerruncis rem sacram faceres? Id
 equidem profecto non facio, ait, sed valde
 tamen alacriter opperior, sicunde quid ac-
 cepturum me spero. Age vero, inquit So-
 crates, tu nobis Antisthenes dicito, quo
 pacto tam elato sis ob diuitias animo, quū
 tam exiguæ sint facultates tuæ. Quod ar-
 bitror, ait, o viri, nō in aedibus fitas esse tum
 opes, tum paupertatem hominibus, sed in
 animis. Multos enim priuatos homines ef-
 se video, qui quum facultates amplissimas
 possideāt, adeo se tamen esse pauperes ar-
 bitratur: vt quęuis laborem, quoduis peti-
 culū subeant, quo plura cōparare possint.

Antisthe-
 nes animi
 opera præ-
 dicat.

Fratres etiam noui, quibus quum facultates æquales obtigerint, tamen alter eorum quæ abunde sufficiant, & sumtum etiam superent, habet: alteri nihil non deest. Animaduerto & reges quosdam esse, qui tanta opum fame laborant: ut longe grauiora committant, quam homines maxime inopes. Nam propter egestatem nonnulli furantur, alij parietes perfodiunt, alij committunt plagium. At reges quidam sunt, qui pecuniarum causa familias totas euertunt, occidunt multos, sæpenumero totas etiam vrbes diripiunt. Hos igitur equidem non possum non vehementer miserari, quod tam graui morbo laborent. Nam simile quid ipsis accidere mihi videtur, atque si quis multa possideat, multa que comedat, nunquam tamen saturetur. Ego vero tam multa scilicet habeo, vix ut ea possim ipse inuenire. Nihilominus superat mihi aliquid, dum comedo, donec eo perueniam, ut non esuriam: & bibo, donec non sitiam: & ita vestitus sum, ut foris nihilo magis, quam ditissimus hic Callias frigeam. Quum domi sum, admodum mihi calidæ videntur esse tunicae parietes ipsi, & tecta crassiorum paludamentorum instar. Stragula vestisque adeo abundo, ut etiam excitari difficulter possim. Quod si aliquando reuenera corpus indigeat, adeo mihi satisfacit, quod adest: ut illæ, ad quas accedo, mirifice me cõplectantur propterea, quod eas alij conuenire nolint. Atque hæc omnia tam iucunda mihi accidunt, ut dum ea facio singula, non equidem maiori, sed minori potius delectatione perfrui optem: quod pleraque mihi iucundiora esse videntur, quam expediat. Rem autem longe maximi pretij meis in opibus illis esse existimo, quod etiam si quis ea mihi adimat, quæ nunc adsunt; nullum esse tam vile opus videam, quod mihi non satis alimenti suppeditet. Etenim vbi voluptariam agere vitam voluero, non magni pretij quædam ex foro coemo, quod ea nimis magno sumtu veneant, sed ex animo promo. Adeoque multo plus confert ad voluptatem, quod exspectato tempore, quo quid requiram, ita deinde sumo: quam si magno pretio redemptis vtar. Quemadmodum nunc quoque, quum in hoc vinum Thasium inciderim, bibo illud sine siti. Enimvero par est credere, multo etiam iustiores esse, qui vilitatem victus potius, quam caritatem spectant. Nam quibus maxime præsentia satisfaciunt, ij minime aliena cõcupiscunt.

A οἶδα ὅτι καὶ ἀδελφοὶς, οἳ τὰ ἴσα λαχόντες, ὁ μὲν αὐτῶν πᾶρχειῶντα ἔχει καὶ πλείονα βούνηται τὰ τῆς δαπάνης, ὁ δὲ τὸ πρῶτον ἐνδείται, αἰσθάνομαι ὅτι καὶ τυρανίης πινάς, οἳ ἕτως αὐτῶν ἀσθενεῖν μὲν, ὡς ἐπὶ ποῖσι πολὺ δεινότερα τῶν ἀπορωτάτων. δι' ἐνδεῖαν μὲν γὰρ δὴ πᾶσι οἱ μὲν κλέπτουσιν, οἳ δὲ τὸν ἰσχυροχούσιν, οἳ δὲ αἰδραποδίζουσι τυραννοὶ δὲ εἰσὶ τινες, οἳ ὅλους μὲν οἴκους αἰμαρῶσιν, ἀθροῦς δὲ ἀποκλείνοισιν, πολλὰ μὲν ὅτι ὀλλας πόλεις χρημίσαντες ἐξαιδραποδίζουσι. Βούτοις μὲν οὖν ἐγὼ καὶ πόρην οἰκτεῖρω τ' ἄλλα χαλεπῆς νόσου. ὁμοία γὰρ μοι δοκῶσι πάσῃ, ὡς ἄρ' εἴ τις πολλὰ ἔχει, καὶ πολλὰ ἐσθίων, μηδέ ποτε ἐμπίπλαστο. ἐγὼ δὲ ἕτω μὲν πολλὰ ἔχω, ὡς μόλις αὐτὰ καὶ ἐγὼ αὐτὸς διείσκω, ὁμοῦς δὲ πλείονα μοι καὶ ἐσθίοντι ἄλλοι τὰ μὴ πρὸς τὴν ἀφικέσθαι, καὶ πίνοντι μέγιστα τὰ μὴ διψῆν, καὶ ἀμφιένυσθαι ὡς ἐξω μὲν μηδὲν μάλλον. Καλλίς βούτου τὴν πλείονα τῶν ῥιζῶν. ἐπειδὴ γὰρ μὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡρώμα, πόρην μὲν καὶ ἀλεῖνοι χιτῶνες οἳ τοῖσι μοι δοκῶσιν εἶναι, πόρην δὲ παρχειῶν ἐφεσπίδες οἳ ὄρθοι. φραμῶν γὰρ μὲν οὕτως ἀρχοῦσαι ἔχω, ὡς τ' ἔργον τ' μέγιστον ἐστὶ καὶ ἀνεγείρω. ἡ δὲ ποτε καὶ ἀφροδισιασται ὁ σῶμά μου δεηθῆναι, οὕτω μοι ὁ παρὼν ἀρχειῶν, ὡς ἐπὶ αἴς αὐτῶν ἐσθίων, ἡσθρᾶσπάζονται μὲν, ἀλλὰ ὁ μηδὲνα ἄλλον αὐταῖς ἐτέλεθ' ἡσθρᾶσπάζονται. καὶ πόρην τῶν αὐτῶν οὕτως ἡδέα μοι δοκεῖ εἶναι, ὡς μάλλον μὲν ἡδέσθαι ποῖαν ἔχουσα αὐτῶν οἴκῃ αὐτῶν ἀξίμην, τ' ἡπτόν δὲ βού- ἡπτόν δὲ ὅτι μοι δοκεῖ. Δῶν μοι δοκῆ ἕνα αὐτῶν ἡδίων εἶναι τὴν συμφέροντος. πλείου δὲ ἀξίον κτήμα ἐν τῶν ἐμῶν πλείουτῶν λογίζομαι εἶναι ἑκάστον, ὅτι εἰ μοι τις καὶ τὰ νῦν ὄντα παρέλοιπο, ὅσῳ οὕτως ὄρα φάσθαι ἔργον, ὁποῖον οἴκῃ ἀρχοῦσαι αὐτῶν φιλῶ ἐμοὶ παρέχοι. καὶ γὰρ ὅτῳ ἡδύπαθῆσαι βεβληθῶ, οἴκῃ οἴκῃ τ' ἀγροῦς τὰ τίμα ἠνοῦμα, (πολυτελῆ γὰρ γὰρ) ἀλλ' οἴκῃ τ' ψυχῆς ἡσθρᾶσπάζονται καὶ πολὺ πλείονα ἀφροδίσια πᾶσι ἡδύ- νῶν, ὅτῳ ἀμαμείνας ὁ δεηθῆναι πᾶσι φέρωμα, ἢ ὅτῳ πῖναι τῶν πμίων χρωμα. ὡς ἄρ' καὶ νῦν τῶνδε τῶν πασῶν οἴκῃ ἐπιχρῶν, οὐ διψῶν πίνω αὐτόν. ἀλλὰ μὲν καὶ πολὺ δεινότε- ρος γὰρ εἶχός ἐστι τὴν ἐτέλεθ' ἀλλοῦ, ἢ πολυχρηματῆα σκοπιώτα. οἳ γὰρ μάλιστα τὰ παρὼντα ἀρχειῶν, ἢ ἡσθρᾶσπάζονται ὁρέγειν. ἀξίον

ἀξιον δὲ ἐνοήσαι, ὡς καὶ ἐλθεῖς ὁ τοιοῦτος
 πλοῦτος παρέχεται. Σωκράτης γὰρ οὕτως
 παρ' ἐγὼ τὸ κλησάμεν, ἔτι δὲ θιμῶν, οὔτε
 σαθμῶν ἐπήκε μοι, ἀλλ' ὅποσον ἐδωάμεν
 φέρεσθαι, ἵσθ' ἔτι μοι παρεδίδου. ἐγὼ τε νωὶ
 ἑσθ' ἐφθονῶ, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς φίλοις καὶ ὅπι-
 δεικνύω τ' ἀφθονίαν, καὶ μεταδίδωμι τὰ βου-
 λεμῶν τῶ ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ πλούτου, καὶ μὴ
 καὶ τὸ ἀερότατον γε κτήμα τὴν χρυσίαν αἰὲ ὀ-
 ρᾶτέ μοι παρεῖσθαι, ὡς καὶ ἐπείσασθαι τὰ ἀ-
 ξιοτάτα, καὶ ἀκούειν τὰ ἀξιάκουσα. τὸ καὶ ἔ-
 πλείστου ἐγὼ πρῶτον, Σωκράτης χρυσάων
 σκυδιημερῶν, καὶ ἑστ' ἔτι τὸς πλείστον δει-
 θμῶν τὰς χειρῶν θαυμάζει, ἀλλ' οἱ αὖ ἀνταρ-
 δρέσκωσι, οὐ τοῖς σκυῶν ἀφαιτέρι. οὐδ' ἔτι μὲν
 οὐκ οὕτως εἶπεν. ὁ δὲ Καλλίας· νῆ τὴν ἥραν,
 ἔφη, τὰ τε ἄλλα ζηλώσει τὸ πλούτου, καὶ ὅτι
 οὔτε ἡ πόλις σὺ ὅπιταίηουσα ὡς δούλω χρῆ-
 ται, ἔτε οἱ αἰθεροποιῶν μὴ δαμείσης ὀργίζον-
 ται. ἀλλὰ μὰ δὲ, ἔφη ὁ Νικηρέτας, μὴ ζη-
 λου. ἐγὼ γὰρ ἤξω παρ' αὐτῶν * δαμῆσαι μὲν οὐ
 μηδεὶος παροδεῖσθαι. τούτω πεπαυμένῳ
 ὑπὸ Ομήρου δειθμῶν,

Ἐπὶ ἀπύρου τρεῖς ποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο
 τάλαντα,
 Αἰθωνας δὲ λέβητας, εἴκοσι, δώδεκα δὲ
 ἵππους,

σαθμῶν καὶ δειθμῶν ὡς πλείστου πλῆθους ὅπιθυ-
 μῶν καὶ παύμεν. ἔξ ὧν ἴσως καὶ φιλοχρηματώ-
 τερός πηδῶν εἶ. ἔνθα δὲ αἰετέλασαι ἀ-
 πηυτες, νομίζοντες τὰ ὄντα εἰρηκέναι αὐτῶν. ὅ-
 λούτου εἶπέ τις σὺν ἔργον ὡς Ἐρμόχους, λέξαν-
 τέ τὸς φίλους, οἱ πινές εἰσι, καὶ ὅπιδεικνύωμαι,
 ὡς μέγα τε διώματα, καὶ σὺ δὲ ὅπι μέλονται,
 ἵνα δοκῆς δικαίως ἐπὶ αὐτοῖς μέγα φρονεῖν. οὐκ
 οὐκ ὡς μὲν καὶ ἑλλήνας καὶ βαρβαροὺς τὸς θεοὺς
 ἠγροῦνται πᾶντα εἰδέναι τὰ τε ὄντα καὶ τὰ μέλ-
 λοντα, δὲ δὴ ἴσθαι γινώσκοντες αἰ πόλεως, καὶ πᾶν-
 τα τὰ ἔθνη ἀφ' ἀμαρτηκῆς ἐπερωτῶσι τὸς
 θεοὺς, τί τε χρῆ, καὶ τί οὐ χρῆ ποιῆν. καὶ μὴ
 ὅτι νομίζουσι γε διώσασθαι αὐτοὺς καὶ δὲ καὶ ἔ-
 κκακῶς ποιῆν, καὶ τὸς σαφές. πᾶντες γινώ-
 σκοντες τὸς θεοὺς τὰ μὲν φαῦλα ἀπο-
 βέπειν, τὰ γὰρ δὲ δίδοναι. οὔτοι τῶν οἱ
 πᾶντα μὲν εἰδότες, πᾶντα δὲ διώσασθαι
 θεοὶ, οὔτω μοι φίλοι εἰσίν, ὡς τε ἀφ' ὅπι μελεῖσθαι μου, οὔποτε λήθω αὐτοῖς οὔτε νυκτὸς,

A Est autem operæpretium considerare, quã
 liberales efficiant homines huiusmodi di-
 uitia. Nam Socrates hic, a quo has sum cõ-
 sequutus, neque numero, neque pondere
 mihi eas suppeditabat: sed dabat mihi tan-
 tum, quantum ferre poteram. Atque equi-
 dem modo nemini mea nunc inuideo, sed
 abundantiam amicis omnibus ostento, &
 participem facio quemuis, qui quidẽ velit,
 earum diuitiarum, quas animo meo possi-
 deo. Quinetiam rem omnium delicatissi-
 mam, videlicet otium, semper adesse mihi
 videtis: qui spectem, quæ digna sunt con-
 templatu; & audiam, quæ auditu digna: &
 quod equidem maximi facio, adesse So-
 crati totos dies in otio possim. Atque is et-
 iam ipse non eos admiratur, qui plurimum
 auri numerant: sed perpetuo cum iis ver-
 satur, qui ipsi placent. Atque hoc modo
 quum loquutus is esset: Per Iunonem, ait
 Callias, quum alias ob causas his cum opi-
 bus admirationi mihi es: tum quod neque
 te serui loco ciuitas habeat, aliquid scilicet
 imperans: neq; homines tibi succenseant,
 si nihil des mutuo. Tu vero hunc mirari
 desine, ait Niceratus. Nam ego eum con-
 ueniam, qui quidẽ sumam hoc ab eo mu-
 tuo, ne qua mihi re sit opus amplius. Ete-
 nim ab Homero edoctus, vt ita numerem,

Septenos tripodas, atque auri dena talenta,
 Bis senos equos, bis denos atque lebetas,

non desino pondere ac numero diuitias
 quamplurimas expetere. Quo fortasse fit,
 vt quibusdam auidior esse pecunie videar.
 Ibi vero in risum effusi sunt omnes, qui eũ
 quod res esset, dixisse arbitrarentur. Se-
 cundum hæc quidam: Tuum iam est, ait,
 de amicis dicere, Hermogenes, quinam
 illi sint; ac demonstrare, magnam illorum
 esse potentiam, teque illis esse curæ, vt me-
 rito magnos spiritus gerere propter eos vi-
 dearis. Perspicuum igitur ac notum est,
 tam Græcos quam barbaros existimare,
 deos vniuersa tum præsentia, tum futura
 scire. Omnes certe tum ciuitates, tum na-
 tiones, per diuinationem consulunt deos,
 quid faciendum, quid omittendum sit.
 Etiam nos illa patet esse in sententia, quod
 dij nobis tum commodare, tum incom-
 modare possint. Nam deos precantur vni-
 uersi, vt mala quidem auertant, bona ve-
 ro largiantur. Hi ergo dij, qui omnia no-
 runt, & possunt omnia, tam mihi sunt
 amici: vt quia sum ipsis curæ, num-
 quam meæ res eos fugiant, neque noctu,

εἶπεν

εἰς πλεί-
στον

δυνατό-
μενος
τὸ πᾶν

B

C

neque interdium, neque quo pergam, neque quid suscepturus sim. Et quia prospiciunt, quinam cuiusque rei futurus sit euentus: missis nuntiis, ominibus, somniis, auguribus, quid faciendum, quid omittendum sit mihi significant. Eis quum obtempero, non illius unquam me pœnitet; & quia morem aliquando non gessi, pœnas dedi. Tum Socrates: Nihil horum, inquit, est incredibile: verum hoc equidem sciscitari lubens velim, quare ratione colas eos, ut tam amicos habeas. Vili profecto, inquit Hermogenes. Quippe nullum sumtum faciens, eos laudo, & de iis, quæ dederunt, vicissim præbeo; quantumque possum, pie loquor: & quibus in rebus eos testes cito, in iis volens equidem numquam mentior. Profecto, ait Socrates, si quum talis sis, amicos eos experiris: etiam Deos par est credere, virtute ac honestate delectari. Atque hæcenus in hunc modum serio colloquebatur. Verum ubi ad Philippum ventum esset, quærebant ex eo, quidnam perspexisset in ratione mouendi risus, quod propterea sese efferret. An non operæ pretium est, ait, quod quum omnes norint, me ioculatorem esse, si quid nacti sunt boni, perlubenter ad id me inuitant: sin quid accidit mali, fugiunt ita, ut ne quidem respiciant; veriti scilicet, ne vel inuiti redeant. Iure tu, ait Niceratus, te effers. Etenim amici mei, quibus res sunt prosperæ, longe me fugiunt: at quibus aduersi quid accidit, cognationem recensendo enumerant, nec unquam me missum faciunt. Sed esto sane. Tu vero, inquit Charmides, Syracusane, quare te effers? an perspicuum est, efferri te animo propter hunc puerum? Nequaquam, ait. immo propter ipsum magno sum in metu. Nam quosdam animaduerto ei insidiari, ut eum perdant. Id Socrates quum audiuiisset: Proh Hercules, inquit, quare tantopere se abs tuo puero læsos arbitrantur, ut eum interficere velint? At enim, ait, nequaquam eum interficere volunt, sed persuadere, ut cum ipsis dormiat. Tu vero, quemadmodum videtur, id si fiat, existimas eum perditum iri? Omnino scilicet, ait. Ergo ne ipse quidem cum eo cubas? Vero, inquit, & quidem totas, omnesque noctes. Ita me Iuno amet, ait Socrates, magna istæc felicitas tua est, quod a natura tale corpus habeas, ut solus tecum cubantes non corrumpas. Quo fit, ut si non aliam ob rem, saltem propter hoc corpus æquum sit, magnopere te efferri.

A οὐθ' ἡμέρας, οὐθ' ὅποι ἀν' ὀρμῶμαι, οὐθ' ὅ, τι ἀλλ' μέλλω πράττειν. ἀλλ' ὅτ' ἀποθέσθαι καὶ ὅ, τι ἐξ ἐκείνου ἀποθήσει, σημάνοισί μοι, πέμποντες ἀγγέλους, φήμας, καὶ οὐπνια, καὶ οἰωνούς, ἅ τε δὴ, καὶ ἅ ἔχρη ποιήσιν. οἷς ἐγὼ ὅταν μὲν πείθωμαι, ὁσδὲ ποτέ μοι μεταμέλει· ἢ δὴ δὲ ποτε καὶ τ' ἀπίστας ἐκτρέφωμαι. καὶ ὁ Σωκράτης εἰ- ἀπίστας πειν' ἀλλὰ πύτων μὲν ὁσδὲν ἀπίστον. ἐκείνο μὲν τοὶ ἐγὼ γε ἠδέως ἀν' ὑπομίμω, πῶς ἀλλοίς θε- ῖρα πύτων ἔτω φίλοις ἔχρη. καὶ μὰ τ' δία, ἔφη B ὁ Ερμούχνης, καὶ μάλα δὲ τελέως ἐπαυκῶς ἰεγὼ ἀλλοίς ὁσδὲν δαπνῶμαι, ὧν ἴε διδύασιν ἀεὶ αὐτὸν παρέχουσι, δὲ φησὶ τε ὅσα ἀν' διώωμαι, καὶ ἐφ' οἷς ἀν' ἀλλοίς μὲν τυράς ποιήσομαι, ἐκὼν οὐδὲν ψεύδομαι. ἢ δὲ, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ ἄρα τοῖσδε ὧν φίλοις ἀλλοίς ἔχρη, καὶ οἱ θεοὶ, ὡς εἰοικε, καλοκαγαθία ἦδον. ὁ δὲ μὲν δὴ ὁ λόγος ἔτῳ ἐσπουδαμολογήθη, ὅτι εἰς τ' Φίλιππον ἦχον, ἠρώτων αὐτὸν, τί ὄραν ἐν τῇ γῆ ὁσδοποῖα μέγα ἐπ' αὐτῇ φρονοίῃ. ἔγδ' ἄξιον, ἔφη, C ὅποτε γε πρῶτες εἰδότες, ὅτι γῆ τὸ ποῖός εἰμι, ὅταν μὲν πᾶσα ἴδον ἔχουσι, ὅρα καλῶς με ἔπι ταῦτα πράττειν. ὅταν δὲ τι κακὸν λάβωσι, φάσκειν ἀμεταφραστῶς, φοβέμενοι μὴ καὶ ἀκύντες γῆσασιν; καὶ ὁ Νικήρατος εἶπε ἢ δὲ δια σὺ τοῖσδε δικαίως μέγα φρονοῖς. ἐμοὶ γὰρ αὐτὸν φίλων οἱ μὲν δὲ πράττειν ἐκ ποδῶν ἀφρονταί, εἰ δὲ ἀν' κακὸν τι λάβωσι, γῆσασιν ὅτι σὺ γῆσασιν, καὶ ὁσδὲ ποτέ με ἀπολείπον. εἶεν. D σὺ δὲ δὴ, ἔφη ὁ Χαρμίδης, ὁ Συρακούσιος, ὅτι τὰ μέγα φρονοῖς; ἢ δὴ ἴδον, ὅτι ἔπι τὰ παιδί. μὰ τ' δία, ἔφη, ἔμω δὴ, ἀλλὰ καὶ δέδινα πρὸ αὐτῶν ἰσχυρῶς. ἀφρονοῖς γὰρ πᾶσι ὅτι βουλόνας ἔχε φθῆραι αὐτοῖς. καὶ ὁ Σωκράτης ἀκύνσας Ἡρακλῆς, ἔφη, τί ὁσδοτον τ' νομίζοντες νομίζουσιν ἢ δὲ καλῶς ἔπι τῶν σὺ παιδῶν, ὡς ἴε ἀποκρίσθαι αὐτὸν βέλεσθαι; ἀλλ' ἔτοι, ἔφη, ἀποκρίσθαι βέλεσθαι, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν σὺ κατέδιδον ἀλλοίς. σὺ δὲ, ὡς εἰοικε, εἰ ἔπι τῶν ἰσχυρῶν, νομίζεις ἀν' ἔχε φθῆραι αὐτοῖς; καὶ μὰ τ' δία, ἔφη, πρῶτα πασι ἴε. ἔδ' E αὐτὸς ἄρ' ἔφη, σὺ κατέδιδες αὐτοῖς; ἢ δὲ ὄλας ἴε καὶ πάσας τὰς νύκτας. ἢ τί ἦραν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀτύχημα γέ σε μέγα, ὅτ' ἔχρη ταῖσδε φρονοῖς φιλῶν ἔχοντα, ὡς ἴε μόνον μὴ ἔχε φθῆραι τὰς σὺ κατέδιδες. ὡς ἴε σοὶ γε, εἰ μὴ ἔτω ἄλλω, ἀλλ' ὅτι τὰ χροῖα ἄξιον μέγα φρονοῖς. ἀλλὰ

ἀλλὰ μὰ δὴ, ἔφη, οὐκ ὅτι τὰ πρὸς μέγα φροναί. ἄλλ' ὅτι ὁ μὲν ἔστιν ἡ δία τοῖς ἀφροσίν. οὐ-
 τοι γὰρ τὰ ἐμὰ νόσθα πασα θεωμῆροι βέφροσι
 με. ταῦτα γὰρ, ἔφη ὁ Φίλιππος, καὶ παρὰ ἐγὼ
 σὺ ἤκουον ἀρχομῆρος παρὲς τὰς θεοὺς, ὅτι αὐ-
 ῆς, διδόναι καρπὸν μὲν ἀφροσίαν, φρενάων ἄ-
 φροσίαν. εἶεν, ἔφη ὁ Καλλίας. σὺ δὲ δὴ ὦ Σώ-
 κρατες, τί ἔχεις εἰπεῖν, ὡς ἄξιόν σοι ἔστι μέγα
 φροσίν ἐφ' ἧ εἵπας ἔτιως ἀδόξα ἔσθ' ἡ τέχνη; καὶ
 ὅς εἴπῃ· ὁμολογησάμεθα παρ' ἄλλων, ποῖα ἔστιν
 ἔργα τῶ ματροπῆ· καὶ ὅσα αὐ ἐρωτῶ, μὴ ὀ-
 κνήτε ἀποκρίνασθαι, ἵνα εἰδῶ μὲν, ὅσα αὐ σιωπο-
 μολογῶμεν. καὶ ὑμῖν οὐτὼ δοκῆ; ἔφη. πῶ μὲν
 οὐκ, ἔφασαν. ὡς δὲ ἅπασι εἶπον, Πάνυ μὲν
 οὐκ, τὸ πῶ μὲν ἔστιν ἄπεκρίναντο.
 ὁμοίω ἀγαθὸν μὲν, ἔφη, ὑμῖν δοκῆ ματροπῆ
 ἔργον εἶναι, ἡ δὲ αὐτὴ ἢ ὄν ἀ ματροπῆ, ἄρεσκον-
 τα τὸ πῶ μὲν ἀποδιδύναι οἷς αὐ σιωπῆ; πῶ μὲν
 οὐκ, ἔφασαν. ὁμοίω ἐν μὲν πῶ μὲν εἶς ὁ ἄρε-
 σκῆν, ὅτι τὸ παρ' ἔσαν ἔχον ἔχον καὶ τειχῶν καὶ
 ἐσθῆτος; πῶ μὲν οὐκ, ἔφασαν. ὁμοίω καὶ
 τὸ δὲ ὁμοίω μὲν, ὅτι ἔστι αὐτὸ παρὲς τοῖς ἀλλοῖς
 ὁμοίω καὶ φιλικῶς καὶ ἐρρωδῶς παρὲς πινος βλέ-
 πῆν; πῶ μὲν οὐκ, τί δὲ, τῆ αὐτῆ φωνῆ ἔστι καὶ
 ἀδιδυμῶς καὶ δρασιῶς φησὶ λέσθαι; πῶ μὲν
 ἔν. πῶ, λόγῳ ὅτι εἰσὶ μὲν πινος ἀπερρανόμε-
 νοι, εἰσὶ δὲ πινος, οἱ παρὲς φιλίαν ἀρῶσιν; πῶ μὲν
 οὐκ, ἔφασαν. ὁμοίω τὸ πῶ μὲν ἀγαθὸς ματροπῆς τὰ
 συμφροσίν εἰς ὁ ἄρεσκῆν διδάσκει αὐ; πῶ μὲν
 οὐκ, ἀμείνων δὲ αὐ εἶη, ἔφη, ὁ ἐνὶ δυνά-
 μῆρος τὸ ἄρεσκῆς ποιῆν, ἢ ὅστις καὶ πολλοῖς; ὁ-
 ταῦ μὲν τοῖ ἐσθῆσαν, καὶ οἱ μὲν εἶπον, δὴ-
 λον ὅτι ὅστις πλείστοις οἱ δὲ, πῶ μὲν οὐκ. ὁ δὲ
 εἰπὼν, ὅτι καὶ τὸ ὁμολογῆται, ἔφη· εἰ δὲ
 πῆ καὶ ὅλη τῆ πόλῃ ἄρεσκῆς δυνάμῳ ἀπο-
 δεικνύωαι, οὐχ ὅτι πῶ μὲν τελεῶς αὐ ἢ ὁ ἀγα-
 θὸς ματροπῆς εἶη; σαφῶς γὰρ ἡ δία, πῶ μὲν
 εἶπον. ὁμοίω εἴ τις ποιούτης δυνάμῳ ἔξερ-
 γάζεσθαι ὡν παρ' ἄλλων, δικαίως αὐ μέγα
 φροσίν ὅτι τῆ τέχνη, καὶ δικαίως αὐ πολὺ
 μισθὸν λαμβάνει; ἐπεὶ δὲ καὶ ταῦτα πῶ μὲν
 σιωπολογοῦν· τοιοῦτος μὲν τοῖ, ἔφη, μοι δο-
 κῆ Ἀντισθένης εἶναι ὅτι. καὶ ὁ Ἀντισθένης· ἐμοί,
 ἔφη, παρ' ἀδίδως ὦ Σώκρατες τὴν τέχνην;
 ναὶ μὰ δὴ, ἔφη. ὁρῶ γὰρ σε καὶ τὴν ἀκέρου-
 τον ταύτης πῶ μὲν ἄεργασμένον. ἵνα ταῦτα;

A Ego vero non hanc ob causam me effero,
 inquit. Propter quā igitur? Profecto pro-
 pter homines stultos, ait. Nam illi propter-
 ea, quod spectent imagunculas meas, quæ
 fidiculis tentę mouentur, me alunt. Nuper
 etiām, subiecit Philippus, id a diis precari
 te audiebam, ut ubicumq; esses, ibi fructuū
 quidem magnam copiam largirentur, sa-
 pientię vero sterilitatē. Sit ita sane, inquit
 Callias. Tu vero, Socrates, quid proferre
 potes, quamobrem æquum censeas, elato
 te esse animo propter artem, quam dixisti,
 adeo ignominiosam? Et Socrates: Primū,
 inquit, velim inter nos conueniat, quod le-
 nonis sit officium. Tum quod interroga-
 uero, ad id respondete promte: ut sciamus,
 de quibus inter nos cōueniat. Num ita vo-
 bis etiām videtur? Maxime vero, inquit,
 Atq; uti semel dicebant, Maxime vero: ita
 hoc ipsum in respondendo deinceps reti-
 nebant. Ergo vobis boni lenonis esse vide-
 tur, inquit, ut quem, quamue perduxerit,
 eum eamue gratos iis efficiat, quibuscum
 consuecunt? Maxime vero, aiunt. An non
 igitur vnum quiddā est, quod ut placeant,
 facit; nimirum si & capillorū, & vestis ra-
 tio decori legem seruet? Maxime vero. Et-
 iam scimus, posse hominem iisdem oculis
 tum amice, tum hostiliter aliquos intueri?
 Maxime. Quid vero? an non eadem voce
 licet tum verecunde, tum audacter loqui?
 Maxime. Quid? nonne quidam sermones
 odiosi sunt, alij ad amicitia impellunt? Ma-
 xime. Ex his igitur quæcumq; ad placendū
 conducunt, ea bonus leno suos docere de-
 bet? Maxime. Num autem potioris fuerit,
 qui vni reddere gratos potest, an vero qui
 pluribus? Heic in duas partes diuisis omni-
 bus, alij manifestū esse dicebant, potio-
 rem esse, qui plurimis efficere gratos posset:
 alij subiiciebant, Maxime. Socrates, quum
 hac etiā in parte conuenire diceret: Quid
 si quis, inquit, ut toti ciuitati quidam pla-
 ceant, efficere possit, an non omnibus ille
 numeris bonus leno fuerit? Id quidem
 manifestum est, aiunt omnes. Ergo si quis
 eos, quibus ipse præsit, tales efficere studio
 suo possit, an non optimo iure ob hanc ar-
 tem elato sit animo, atque etiām optimo
 iure mercedem debeat amplam accipere?
 Quum his etiā vniuersi adfensū essent: Ta-
 lis scilicet, inquit, est mea quidem senten-
 tia hic Antisthenes. Tum ille: Mihine tri-
 buis, inquit, artem hanc Socrates? Profe-
 cto, ait. Nam te video etiā in huius pedise-
 qua probe exercitū esse. Quænam illa est?

ἔργα ἀγα-
 θῶ ματρο-
 πῆ

τὸ πῶ μὲν
 ταῦτα
 ἀποδει-
 κνύωαι

ἀρεσκῆς

εἰργασμένα ἢ, ἢ δὲ πεφυκῶτα πρὸς αὐτὰ
 δεώμια, καὶ ταῦτ' ἔφη ὁ Κριτόβουλος, κα-
 λά. οἶδα δ' αὖ, ἔφη, ὀφθαλμοῖς ἴσως ἔνεκα
 δεώμια; δῆλον, ἔφη, ὅτι τὸ ὄραϊν. οὕτω μὲν
 τοίνυν ἦδη ἐμοὶ ὀφθαλμοὶ καλλίονες αὐτῶν
 εἴησαν. πῶς δ' ἦ; ὅτι οἱ μὲν σοὶ δὲ καὶ ἄλλοι μόν-
 ον ὀραῖν, οἱ δὲ ἐμοὶ καὶ δὲ ἄλλοι πλαγίως, ἀλλὰ
 δὲ ὅτι πολλοὶ εἴη. λέγεις σὺ, ἔφη, καρχίνον
 διοφθαλμώτατον εἶη. τῶν ζώων, πρῶτος δὲ ἦ-
 πα, ἔφη, ἐπεὶ καὶ πρὸς ἑγὼ τὸν ὀφθαλ-
 μοῖς ἄριστα πεφυκῶτα ἔχῃ. εἶεν, ἔφη. τῶν δὲ
 ῥιναῶν ποτέρα καλλίων, ἢ σὴ, ἢ ἡ ἐμή; ἐγὼ
 μὲν, ἔφη, οἶμαι τὴν ἐμὴν, εἴπερ γε τὸ ὄσφραγ-
 νεῖσθαι ἔνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥίνας οἱ θεοί. οἱ μὲν
 γὰρ σοὶ μυκτῆρες εἰς γλῶσσαν ὀραῖν, οἱ δὲ ἐμοὶ ἀ-
 ναπέπλαιται, ὥστε τὰς πρῶτον ὄσφραγ-
 νείσθαι. ὅ δὲ δὴ σιμὸν τὸ ῥινοῦ πῶς τὸ ὄρθου
 καλλίων; ὅτι, ἔφη, ὅσα αὐτὸ φέρει, ἀλλὰ δὲ
 ἄλλος εἶη τὰ ὄσφραγν, ἀλλὰ βούλωνται ἢ δὲ
 ὑψηλῆρις, ὥσπερ ἐπιπράζουσα, ἀλλὰ τετι-
 χικὴ τὰ ὄμματα. τὸ γὰρ μὲν σῶματος, ἔφη
 ὁ Κριτόβουλος, ὑφίεμαι. εἰ γὰρ τὸ ἀποδά-
 κνῆν ἔνεκα πεποίηται, πολὺ αὐτὸ μῆζον, ἢ ἐ-
 γὼ, ἀποδάκνεις. ἀλλὰ δὲ δὲ παχέα ἔχῃ τὰ
 χεῖλη, ὅσα οἶς καὶ μαλακώτερον σου ἔχῃ
 τὸ φίλημα; ἔοικα, ἔφη, ἐγὼ, καὶ τὸν σὸν λό-
 γον, καὶ τῶν ὄνων ἀγχιον τὸ σῶμα ἔχῃ. ὅσα εἴη
 δὲ ὁδὸν τεκμήριον λογίζῃ, ὥς ἐγὼ σου καλ-
 λίων εἶμι, ὅτι καὶ Ναΐδες θεαὶ οὐσὶ τὸν σι-
 λωοῖς ἐμοὶ ὁμοιοτέρους τίκτεσιν, ἢ σοὶ; καὶ ὁ
 Κριτόβουλος ὁκέτι, ἔφη, ἐγὼ πρὸς σε αὐτὴν
 λέγῃ. ἀλλὰ ἀφ' ἑσθ' ἔφη, τὰς ψήφους,
 ἵνα ὡς τάχιστα εἰδῶ ὅ, τι με χρὴ παθεῖν ἢ ἀπο-
 τίσαι. μόνον, ἔφη, κρυφῆ φερόντων. δέδωκε γὰρ
 τὸν καὶ Ἀντιθένης πλοῦτον, μή με καταδυ-
 νατεύσῃ. ἢ μὲν δὲ πᾶσι, καὶ ὁ πᾶσι κρύφα ἀνέ-
 φερον. ὅ ὃ Σωκράτης ἐν τῷ τῷ διέπρασσε τὸν
 τε λύχρον αὐτὸ πρὸς ἐνελεῖν τὸ Κριτόβουλον, ὡς
 μὴ ἄεπατηθῆσαν οἱ κριταί, καὶ τὰ νικῆσαν τι
 μὴ ταμίας, ἀλλὰ φιλήματα, ἀναδ' ἡματα πα-
 ρὰ τὸν κριτὸν ἡμέαζ. ἐπεὶ δὲ ἄεπεσον αἱ ψήφοι,
 καὶ ἐγρόντο πᾶσαι σὺ Κριτόβουλον παπαί, ἔφη
 ὁ Σωκράτης, οὐχ ὁμοιον ἔοικε δὲ σὸν δ' ἐγύ-
 ριον, ὡς Κριτόβουλος, ὡς Καλλίος εἶη. ὅ μὲν γὰρ
 τὸν δὲ δικαιοτέρους ποιεῖ, ὅ ὃ σὸν, ὡς περὶ δὲ πλῆ-
 ρον, ἔχε φθέρῃν ἰκανόν ὅστι καὶ δικαστὰς καὶ κριτὰς.

A bene fuerint elaborata, vel apta satis a na-
 tura illis vsibus, quibus seruiunt: & ipsa
 pulchra sunt, inquit Critobulus. Nosti er-
 go, cui nobis vsui sit oculus? Ei scilicet, ait,
 vt videamus. Hoc igitur pacto tuis pul-
 chriores oculi mei fuerint. Qui sic? Nam
 tui tantum directo adspiciunt, mei etiam
 transfuersim propterea, quod exterius pro-
 mineant. Ergo tu cancrum ais inter ani-
 malia cuncta præditum esse oculis opti-
 mis? Maxime vero, inquit. Nam habet o-
 culos a natura egregie ad robur etiam
 comparatos. Esto sane, ait. At vter nasus,
 meusne, an tuus, est pulchrior? Equidem,
 ait, meum esse pulchriorem arbitror: si
 quidem odores percipiendi causa dii nobis
 nares condiderunt. Nam meatus na-
 rium tui terram versus spectant, mei vero
 sursum expansi sunt: quo fit, vt ab omni
 parte odores recipere possint. Nasus au-
 tem finis quomodo recto potest esse pul-
 chrior? Quia nihil est, ait, quod obsep-
 iat, sed permittit, vt oculi mox, quæ velint,
 videant. At nasus sublimior, quasi si fa-
 ciat id per iniuriam, sepimento quodam
 oculos diiungit. Quod os autem adinet,
 ait Critobulus, equidem tibi cedo. Nam
 si mordendi causa factum est, longe tu
 maius aliquid morfu auellere possis, quam
 ego. At vero quia tibi labra sunt crassa,
 non meum putas osculum esse mollius?
 Videor, inquit, vti tu quidem prædicas,
 etiam asinis os habere turpius. Sed enim
 non existimas argumentum illud esse fa-
 tis magnum, me pulchritudine te supera-
 re, quod & Naides, quæ diuæ sunt, Sile-
 nos pariant; mihi, quam tibi similiores?
 D Non possum, inquit Critobulus, amplius
 contradicere. Itaque distribuantur sane
 calculi, vt quamprimum sciam, quid me
 vel perpeti, vel multæ nomine exsolue-
 re oporteat. Hoc tantum velim, ait, vt
 clanculum eos ferant. Nam tuas & Anti-
 sthenis opes metuo, ne me copia sua op-
 primant. Puella igitur & puer clanculum
 ferebant. Interim Socrates perficiebat, vt
 lucerna Critobulo admoueretur, ne deci-
 perentur iudices: atq; etiam vt victori non
 fasciæ, sed oscula corollarum loco a iudi-
 cibus decernerentur. Postea quem eieci
 essent calculi, atque omnes pro Critobulo
 facerent: Papæ, ait Socrates, argentū tuum
 non videtur esse argento Calliæ simile, mi
 Critobule. Nam quod ille habet, iustiores
 reddit homines: tuum vero, quemadmo-
 dū alioqui argentū maxima ex parte, tum
 iudices, tū disceptatores corrumpere potest.

σὺ μὲν τοὶ δὴνός εἶ, ὡς Φίλιππε, εἰκάζειν. οὐδὲ
 κήσοι ὁ ἀνὴρ ὅτι λαιδορῶν βουλομένων εἰ-
 κέναι; καὶ μὲν δὲ, ἔφη, καὶ ἄλλοις γε πολ-
 λοις. ἀλλ' ὁμοίως, ἔφη ὁ Σωκράτης, σὺ αὐτὸν
 μὴ εἰκάζεις, ἵνα μὴ καὶ σὺ λαιδορῶν εἰ-
 κής. ἀλλ' εἴπω γὰρ τοῖς πᾶσι καλοῖς καὶ τοῖς
 βελτίστοις εἰκάζω αὐτὸν, ἐπαυνοῦντι μάλλον,
 ἢ λαιδορῶν δικάως αὐτὸν εἰκάζοι μέ τις. καὶ
 αὐτὸν νῦν σὺ γε λαιδορῶν εἰκάζεις, εἰ ποῦτ' ἄν-
 τὸ βελτίονα φῆς εἶ. ἀλλὰ βούλησθε πονηροτέ-
 ρους εἰκάζω αὐτὸν; μηδὲ πονηροτέρους. ἀλλὰ
 μηδενί; μηδενί μηδὲ τέτων εἰκάζεις. ἀλλ' οὐ
 μὲντοι γε σιωπῶν οἶδα ὅπως ἄξια τῶν δειπνῶν
 ἐργασίᾳ καὶ ῥαδίως γὰρ αὐτὸν ἀμὴν λέγαν,
 ἔφη, σιωπῶν. αὐτὴ μὲν δὲ ἡ παρρησία οὕτω
 κατεσβέσθη. ὅτι τῶν δὲ ἄλλων οἱ μὲν ἐκέ-
 λθον εἰκάζειν, οἱ δὲ ἐκώλυον. θορύβου δὲ ὄν-
 τος, ὁ Σωκράτης αὐτὸν πάλιν εἶπεν. ἄρα βέλ-
 τήτερες ὅτι θυμῶν λέγαν, νῦν αὐτὸν μάλιστα
 καὶ ἅμα ἄσπαστον; καὶ δὴ τῶν εἰπῶν ἤρ-
 χεν ὡδῆς. ἐπεὶ δὲ ἤσεν, εἰσεφέρει τὴν ὀρχηστρί-
 δι' ἔρχομαι τῶν κεραιμικῶν, ἔφ' οὗ ἐμελλε θαι-
 μασιουργήσθαι. ἔνθα δὲ εἶπεν ὁ Σωκράτης. ὡς
 συρακόσιε, κινδυνώσω ἐγὼ, ὡς ἄρ' οὐ λέγας
 τὰ ὅτι φρονήσεις εἶ. νῦν οὖν σιωπῶ, ὅπως
 αὐτὸν οἱ μὲν πᾶσι ὁδὸς ὁσος καὶ ἡ πᾶσι ἡδὲ ὡς ῥᾶστα
 ἀφ' ἑστέον, ἡμῶς δὲ τὸν μάλιστα ἀφραϊνοί-
 μεθα θεωροῦμεν αὐτοῦ. ὅτι οἶδα ὅτι καὶ σὺ
 βούλησθε. δοκῶ οὖν μοι τὸ μὲν εἰς μαχίρας κη-
 ρισθῆναι κινδυνώσας ὅτι δὲ γὰρ εἶ, ὁ συμποσίω-
 πος ὅτι ὁδὸν παρρησίας καὶ μὲν τὸ πῶς, τὸ ἐπὶ τῶν ἔργων
 ἅμα ἀφιδουμένου γράφειν τὸ καὶ ἀναγνώ-
 σθαι, ταῦτα μὲν ἴσως πᾶσι βέλτερον, ἢ δὲ δὲ ὁδὸν
 πῶς αὐτὰ διδάσκει γινώσκαι τὴν αὐτὴν ὁδὸν. ὁδὸν
 μὲν πῶς ἀφραϊνοῦσας τὰ σώματα καὶ ἔρ-
 χοῖς μίμου μύθους ἡδύων, ἢ ἡσυχίας ἔχοντες τῶν
 καλοῖς καὶ ὠραίοις θεωροῦν. καὶ γὰρ δὲ ὁδὸν πᾶ-
 νυ πῶς ἰσχυρὸν τὸ γε θαυμασίους ἐπιτυχεῖν, εἴ τις
 τῶν δὲ δέται. ἀλλ' ἔστιν αὐτὴ καὶ μάλα τὰ πα-
 ρήντα θαυμάζειν, τί ποτε ὁ μὲν λυχνος, ἀφ' ὃ
 λαμπρῶν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει. ὃ δὲ
 χαλκῶν λαμπρῶν ὄν, φῶς μὲν ἔποιε, ἐν αὐ-
 τῷ δὲ δὴ αὐτὸ ἐμφανιόμην παρέχεται. καὶ πῶς ὃ
 μὲν ἔλαμον ὑγρὸν ὄν, αὐτὸ τὸ φλόγα ὃ τὸ ὕδωρ,
 ὅτι ὑγρὸν βῆσι, κατεσβέννισι τὸ πῦρ. δὴ γὰρ καὶ
 ταῦτα μὲν ὁδὸν εἰς ταῦτα ὡς οἶναι ὅτι σιωπῶν.

A Enimvero Philippe, ait, tu in coniectando
 acutus es: an non videtur hic homo tibi si-
 milis illi esse, qui conuicium facere velit?
 Profecto videtur, inquit, nō mihi tantum,
 sed aliis etiam multis. Tu tamen, ait Socra-
 tes, nulli eum similem facito, ne & ipse
 conuicium facienti similis videare. Ve-
 rum si honestis & optimis quibusque si-
 milem eum fecero, merito quis me lau-
 danti potius, quam conuicianti similem
 dixerit. Atqui tu conuicianti es similis, si
 eum præstare dicis in omnibus. Vis igitur
 magis peruersis eum comparem? Ne illis
 quidem. Nulli ergo? Nulli ne horum qui-
 dem eum similem dixeris. Atqui nescio
 quo pacto, si taceam, digna hoc conuiuio
 facturus sim. Facilius fuerit tacere, ait,
 quam non dicenda proferre. Atque hæc
 quidem in vino rixa sic extincta fuit. Post
 hæc alij pergere iuebant in comparan-
 do, alij verabant. Quumque tumultus ef-
 fet exortus, rursus loqui Socrates incipie-
 bat. Num quia cuncti loqui cupimus, et-
 iam vna cecinerimus? Et quum primum
 id dixisset, cantilenam ordiebatur. Vbi ce-
 cinisset, illata est saltatrici rota ex earum
 genere, quibus vtuntur figuli, in qua mi-
 randa quædam exhibitura erat. Tum So-
 crates: Periculum erit, mi Syracufane, in-
 quit, ne quemadmodum tu ais, sim reue-
 ra mediator. Nunc enim considero, quo
 pacto puero huic tuo & huic puellæ opti-
 me possit esse, ac nos eos spectando volu-
 ptatis plurimum capiamus: quod quidem
 fat scio te quoque velle. Videtur ergo mi-
 hi, prouolutionem in caput, quæ fit super
 gladios, exhibitionem esse periculi, a con-
 uiuio alienâ. Quod vero etiam in rota cir-
 cumuoluta scribit ac lectitat, est illud qui-
 dem certe miraculum quoddam: verum
 intelligere non possum, quam etiam hæc
 voluptatem suppeditent. Nec item iucun-
 dius est formosos & elegantes spectare,
 quum corpora torquent, & rotas imitan-
 tur, quam vbi quiescunt. Etenim non ad-
 modum rarum est, in hæc admiratione di-
 gna incidere, si quis hoc desideret: sed li-
 cet statim admiremur ea, quæ adsunt:
 quonam modo lucerna, quod flammam
 splendidam habeat, lumen suppeditet;
 quum ahenum, & ipsum splendens, lu-
 cem id quidem non emittat, sed in se ta-
 men alia adparentia exhibeat. Quo pa-
 cto oleum, quum humidum sit, flam-
 mam augeat: quum aqua, & ipsa humi-
 da, ignem extinguat. Verum ne hæc
 quidem eadem efficiunt, quæ vinum.

Αἰσι ἀδὲ ὀρχοῖντο παρὸς τὸ αὐτὸν γήματ' αἰοῖς
 χάριτες τε, καὶ ὄραι, καὶ νύμφαι γράφονται,
 πολὺ αἰοῖσι αὐτοῖς γε βῆσον Διφράδην, καὶ ὁ
 συμπόσιον πολὺ ὅτι χριτώτερον εἶναι ὁ δὲ
 συραχέσιος· ἀλλὰ ναὶ μά τ' εἶ, ἔφη, ὦ Σω-
 κράτης, καλὰς τε λέγεις, καὶ ἐγὼ εἰσάξω
 θεάματα ἐφ' οἷς ὑμεῖς διφραδίθετε. ὁ μὲν δὲ
 συραχέσιος ἔλθων στυχεροῦτο, ὁ δὲ Σω-
 κράτης πάλιν αὐτὸν λόγου κατήρχεν ἄρ',
 ἔφη, ὦ ἄνδρες, εἰκὸς ἡμᾶς παρόντος δαίμονος
 Β μεγάλου, καὶ τὰ μὲν χροῖα ἰσηλικῶς τοῖς ἀφ-
 ἠρέσι θεοῖς, τῆ δὲ μορφῆ νεωτάτη, καὶ μεγέθη
 πῶντα ἐπέχοντος, ψυχῆ δὲ ἀνδρῶν ἰσοῦ-
 μῆρου, ἔρωτος, τὴν αἰ ἀμνημονῆσαι, ἀλλ' ὡς τε μὴ ἀμνη-
 καὶ ὅτι πῶντες ἐσμέν τῆ θεοῦ τέτυκτα διασω-
 ται. ἐγὼ τε γὰρ οὐκ ἔχω χροῖον εἰσέν, εἰ ἂν
 οὐκ ἐραῖν πινος Διφραδέα· Χαρμίδην δ' ἴπν-
 δεοῖδα πολλοὺς μὲν ἐραστὰς κτησάμενον, ἐστὶ
 δὲ ἄν καὶ αὐτὸν ὅτι θυμῶσαί τε. Κριτοβουλὸς
 γελῶν, [ἐπὶ μὲν * καὶ ἐρώμενος ὢν, ἥδη
 C ἄλλων ὅτι θυμῶσαί τε. ἀλλὰ μὲν καὶ ὁ Νικήρα-
 τος, ὡς ἐγὼ ἀκούω, ἐρῶν τῆς γυναικὸς ἀντε-
 ρᾶται. Ερμολύχην γελῶν πῆς ἠμῶν οὐκ οἶδεν
 ὡς οὐ πικρὸν ἔστιν ἡ καλοκαρδία, τὰ τούτης
 ἔρωτι κατατίκεται; οὐχ' ὁρᾶτε, ὡς αὐτοῦ-
 δαίαι μὲν αὐτῆ αἰοφρῦες, ἀβέβητες δὲ ὄμμα,
 μέτεροι δ' οἱ λόγοι, παρὰ τῆ φωνῆ, ἰλαρόν
 δ' ὁ ἦθος; τοῖς δ' ἰσηλικῶσι τοῖς φίλοις χροῖ-
 μένος, ὁ δὲ ἡμᾶς τῆς ἀνδρῶν πῆς ἔρωτος
 σὺ δ' ἴμενος ὡς Ἀντίθενης, ὁ δὲ ἡμῶν ἐρᾶται; ναὶ μά
 D τῆς θεοῖς, εἶπεν ἑκάστος, καὶ σφόδρα γε οὐ. καὶ ὁ
 Σωκράτης ὅτι σκώψας, ὡς δὲ ἄνθρωπος ἰσχυρῶς,
 εἶπε μὴ νῦν μοι ἐν τῷ παρόντι ὄχλον πάρε-
 χε. ὡς σὺ γὰρ ὁρᾶς, ἀλλὰ παρὰ τῶ. καὶ ὁ Ἀν-
 τίθενης ἔλεξεν· ὡς σαφῶς μὲν τοῖς σὺ μα-
 γροπὲ σαυτῆ ἀεὶ τοιαῦτα ποιεῖς. ποτὲ μὲν δὲ
 δαίμονιον παρὰ σοῖς ἰσχυρῶς, οὐ Διφράδην
 μοι, ποτὲ δὲ ἄλλου τῆς ἐφ' ἐμῶν. καὶ ὁ Σω-
 κράτης ἔφη· παρὸς τῶν θεῶν, ὡς Ἀντίθενης,
 μόνον μὴ σὺ κέρψης με· τί μὲν δὲ ἄλλῳ χαλε-
 E πότητα ἐγὼ σου καὶ φέρω καὶ οἶσω φιλικῶς.
 ἀλλὰ γὰρ, ἔφη, τὸ μὲν σὸν ἐρατῶν κρύπτω μὲν,
 ὅτι καὶ ἐστὶν οὐ ψυχῆς, ἀλλ' ἀμορφίας τ' ἐ-
 μῆς. ὅτι γελῶν σὺ ὡς Κωμῶν ἐρᾶται. Αὐτολύ-
 κα, πᾶσα μὲν ἡ πόλις οἶδε, πολλὰς δὲ οἰμῶν καὶ
 τῶν ξένων. τὸ γὰρ δὲ ἀπὸν ὁ πατέρων τῶν ὀνομαστῶν ἀμφοτέρους ὑμᾶς εἶναι, καὶ αὐτοῖς ὅτι φασίς.
 αἰεὶ μὲν

Αἰεὶ δὲ ὀρχοῖντο παρὸς τὸ αὐτὸν γήματ' αἰοῖς
 χάριτες τε, καὶ ὄραι, καὶ νύμφαι γράφονται,
 πολὺ αἰοῖσι αὐτοῖς γε βῆσον Διφράδην, καὶ ὁ
 συμπόσιον πολὺ ὅτι χριτώτερον εἶναι ὁ δὲ
 συραχέσιος· ἀλλὰ ναὶ μά τ' εἶ, ἔφη, ὦ Σω-
 κράτης, καλὰς τε λέγεις, καὶ ἐγὼ εἰσάξω
 θεάματα ἐφ' οἷς ὑμεῖς διφραδίθετε. ὁ μὲν δὲ
 συραχέσιος ἔλθων στυχεροῦτο, ὁ δὲ Σω-
 κράτης πάλιν αὐτὸν λόγου κατήρχεν ἄρ',
 ἔφη, ὦ ἄνδρες, εἰκὸς ἡμᾶς παρόντος δαίμονος
 Β μεγάλου, καὶ τὰ μὲν χροῖα ἰσηλικῶς τοῖς ἀφ-
 ἠρέσι θεοῖς, τῆ δὲ μορφῆ νεωτάτη, καὶ μεγέθη
 πῶντα ἐπέχοντος, ψυχῆ δὲ ἀνδρῶν ἰσοῦ-
 μῆρου, ἔρωτος, τὴν αἰ ἀμνημονῆσαι, ἀλλ' ὡς τε μὴ ἀμνη-
 καὶ ὅτι πῶντες ἐσμέν τῆ θεοῦ τέτυκτα διασω-
 ται. ἐγὼ τε γὰρ οὐκ ἔχω χροῖον εἰσέν, εἰ ἂν
 οὐκ ἐραῖν πινος Διφραδέα· Χαρμίδην δ' ἴπν-
 δεοῖδα πολλοὺς μὲν ἐραστὰς κτησάμενον, ἐστὶ
 δὲ ἄν καὶ αὐτὸν ὅτι θυμῶσαί τε. Κριτοβουλὸς
 γελῶν, [ἐπὶ μὲν * καὶ ἐρώμενος ὢν, ἥδη
 C ἄλλων ὅτι θυμῶσαί τε. ἀλλὰ μὲν καὶ ὁ Νικήρα-
 τος, ὡς ἐγὼ ἀκούω, ἐρῶν τῆς γυναικὸς ἀντε-
 ρᾶται. Ερμολύχην γελῶν πῆς ἠμῶν οὐκ οἶδεν
 ὡς οὐ πικρὸν ἔστιν ἡ καλοκαρδία, τὰ τούτης
 ἔρωτι κατατίκεται; οὐχ' ὁρᾶτε, ὡς αὐτοῦ-
 δαίαι μὲν αὐτῆ αἰοφρῦες, ἀβέβητες δὲ ὄμμα,
 μέτεροι δ' οἱ λόγοι, παρὰ τῆ φωνῆ, ἰλαρόν
 δ' ὁ ἦθος; τοῖς δ' ἰσηλικῶσι τοῖς φίλοις χροῖ-
 μένος, ὁ δὲ ἡμᾶς τῆς ἀνδρῶν πῆς ἔρωτος
 σὺ δ' ἴμενος ὡς Ἀντίθενης, ὁ δὲ ἡμῶν ἐρᾶται; ναὶ μά
 D τῆς θεοῖς, εἶπεν ἑκάστος, καὶ σφόδρα γε οὐ. καὶ ὁ
 Σωκράτης ὅτι σκώψας, ὡς δὲ ἄνθρωπος ἰσχυρῶς,
 εἶπε μὴ νῦν μοι ἐν τῷ παρόντι ὄχλον πάρε-
 χε. ὡς σὺ γὰρ ὁρᾶς, ἀλλὰ παρὰ τῶ. καὶ ὁ Ἀν-
 τίθενης ἔλεξεν· ὡς σαφῶς μὲν τοῖς σὺ μα-
 γροπὲ σαυτῆ ἀεὶ τοιαῦτα ποιεῖς. ποτὲ μὲν δὲ
 δαίμονιον παρὰ σοῖς ἰσχυρῶς, οὐ Διφράδην
 μοι, ποτὲ δὲ ἄλλου τῆς ἐφ' ἐμῶν. καὶ ὁ Σω-
 κράτης ἔφη· παρὸς τῶν θεῶν, ὡς Ἀντίθενης,
 μόνον μὴ σὺ κέρψης με· τί μὲν δὲ ἄλλῳ χαλε-
 E πότητα ἐγὼ σου καὶ φέρω καὶ οἶσω φιλικῶς.
 ἀλλὰ γὰρ, ἔφη, τὸ μὲν σὸν ἐρατῶν κρύπτω μὲν,
 ὅτι καὶ ἐστὶν οὐ ψυχῆς, ἀλλ' ἀμορφίας τ' ἐ-
 μῆς. ὅτι γελῶν σὺ ὡς Κωμῶν ἐρᾶται. Αὐτολύ-
 κα, πᾶσα μὲν ἡ πόλις οἶδε, πολλὰς δὲ οἰμῶν καὶ
 τῶν ξένων. τὸ γὰρ δὲ ἀπὸν ὁ πατέρων τῶν ὀνομαστῶν ἀμφοτέρους ὑμᾶς εἶναι, καὶ αὐτοῖς ὅτι φασίς.
 αἰεὶ μὲν

Quod enim liberali forma, & indole vere-
 cunda generosaque florens animus, qui-
 que statim inter æquales principe loco di-
 gnus, & comis est, tum suspiciat, tum dili-
 gat amores suos; id vero verbis ostendi, nõ
 est opus. Esse autem consentaneum, ama-
 torem huiusmodi rerum etiam suis amo-
 ribus gratum fore vicissim, id quoque do-
 cebo. Primum enim quis odisse possit il-
 lum, a quo se bonum & honestum haberi
 sciat? deinde quem cernat amati decora
 magis, quam voluptates suas curare? cre-
 dat præterea, siue quid delinquatur, siue
 morbus vtrumque corripiat, amicitiam
 deminutam non iri? Quibus autem com-
 munis amor est, quo pacto non hos ne-
 cesse est libenter se intueri, beneuole col-
 loqui, fidem habere sibi mutuo, prospice-
 re sibi inuicem, voluptatem simul cape-
 re ex honestis actionibus; condolere, si
 quid aduersi accidat; perpetuo gaudere,
 dum bona cum valetudine frui consuetu-
 dine mutua possunt; sin alteruter ægro-
 tet, multo frequentius conuenire; de absentibus
 deniq; quam præsentibus, magis esse
 sollicitum? An non hæc omnia sunt amoris
 plena? Certe ob huiusmodi officia simul
 & amicitia studio tenentur, & ea perpe-
 tuo ad senectutem vsq; fruuntur. At cum,
 qui a corpore pendet, quamobrem diligat
 aliquis mutuo? vtrum idcirco, quod sibi
 tribuit ea que concupiscit, ad amato maxi-
 me probrosa? an quod ab iis, quæ facere
 studiosè cupit præter amores, maxime ne-
 cessarios arcet? Atqui magis etiam odio
 dignus est, quod non vim adferat, sed per-
 suadeat. Nam qui vim adfert, improbum
 esse hominem sese declarat: qui vero per-
 suadet, is illius, qui persuadetur, animum
 corrumpit. Iam vero & is, qui pecunia for-
 mam vendit, qui magis diligit eumentem
 sese, quam qui vendit in foro, & addicit se-
 se? Non enim certe, quod formosus cum
 deformi, pulcher cum non pulchro, non
 amans cum amante versatur, idcirco cum
 diligit. Non enim mas ita, vti mulier, volu-
 ptatum rei veneræ cum viro particeps
 est: sed sobrius ipse temulentum ex venere
 spectat. Vnde non mirum est, si contemptus
 amatoris in ipso existit. Quod si quis rem
 consideret, inueniet nihil rei grauis ex il-
 lorum amore, qui ob mores amantur, ac-
 cidisse: quum multa, eaque nefaria, de illa
 impudenti consuetudine euenerint. Iam
 & illiberalem esse consuetudinem illius,

ως μὲν γὰρ ἀταπὴν τε καὶ φιλήσασσαν ἑρώμενον θαλά-
 λουσα μορφῇ τε ἐλευθερίᾳ, καὶ ἡγῆσθαι ἀδμήμονι τε
 καὶ ἡμιμαχίᾳ ψυχῇ, διὸ καὶ ἐν τοῖς ἡλίξιν ἡγεμό-
 νικῆ τε ἄμα καὶ φιλόφρων ἔσται, ἔδεν ἔπι δὲ φται
 λόγου. ὅτι ἡ εἰσὸς καὶ ἡ ἀποτὸν παιδικῶν τῶν ἑσ-
 τῶν ἑραστῆν ἀντιφιλήσασσαν, καὶ τὸ διδάξω. παρ-
 τον μὲν γὰρ τίς μισθὸν δυνάμει αἰ, ὑφ' οὗ εἰδείη
 κολῶς τε καὶ ἀγαθὸς νομιζόμενος; ἐπίστα ἡ ὄραση
 αὐτὸν τὰ ἑραστῆν κολῶς καὶ μάλλον, ἢ τὰ αὐτῆς ἡ-
 δέα ἀπουδάξοντα; παρὸς ἡ τῶν τοῖς πιατεύη μῆτ'
 τὰ ἑραστῆν ποιήσῃ, μῆτ' αἰ κα μὲν ἀμορφό-
 πειρος ἡγῆται, μὲν δὲ αὐτῆς αἰ τῆς φιλίας; οἷς γε
 μὲν κρινόν τῶν φιλήσασσαν, πῶς οὐκ ἀνακῆ τῆς τῆς
 ἡδέως μὲν παρὸς ὄραση ἀλλήλους, δινοικῶς δὲ
 ἀγαλέμεσθαι, πιατεύη δὲ καὶ πιατεύεσθαι, καὶ
 παρὸς μὲν ἀλλήλων, σιωπῆεσθαι δὲ ὅτι τῆς
 καλῆς παρὰ ἑσῆ, σιωπῆεσθαι ἡ ἡ τῆς σφοδ-
 μα παρὰ πῆ, τότε δὲ ἀφραμονομῆος ἡγε-
 τελεθῆν, ὅτῳ ὑγαίνοντες σιωπῆσιν, ἡ ἡ καμῆ
 ὅποτεροσσω, πολὺ σιωπῆεσθαι τῆς σιωπῆ-
 σοῖα ἔχῃ, καὶ ἀπόντων ἐπι μάλλον ἢ παρὸντων
 ἐπιμελεσθαι; οὐ τῶν τα παρὸντα ἐπαφροδίτα;
 ἀλλὰ γε τοῖς τῶν αὐτῶν ἔργα, ἄμα ἐραδίτες τῆς
 φιλίας καὶ χροῶμεσθαι αὐτῆ εἰς γῆρας ἀγατε-
 λουσι. τῆς ἡ οὐκ τῆς σώματος κρεμῆ μῆον ἀλλὰ
 τῆς ἀντιφιλήσασσαν αἰ ἡ πῆς; πῶτερον ὅτι αὐτῆς
 μὲν νέμεσθαι ὅτι τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
 ἑσῆτα; ἢ ὅτι αἰ ἀπουδάξοντα παρὰ τῆς τῆς
 παιδικῶν, εἰρη μάλισα τῆς οἰκείους ἀπὸ τῆς
 των; καὶ μὲν ὅτι γε οὐ βιάζεται, ἀλλὰ πείθῃ,
 ἀλλὰ τῆς το μάλλον τῆς μισπτεῖν. ὁ μὲν γὰρ βια-
 ζόμενος, εἰ αὐτὸν πονηροῦ ἀποδὲκνύσῃ; ὁ δὲ πεί-
 θων, πῶς ἡ ἀναπῆρομῆος ψυχῆ ἀγαφτεῖρῃ.
 ἀλλὰ μὲν καὶ ὁ χροῶμεσθαι γε ἀπεμπαλῶν πῶς
 ὄραση, τῆς μάλλον τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
 ἀγορῆ παλῶν καὶ ἀπιδιδόμενος; καὶ μὲν ὅτι γε
 ὄραμος ἀώρω, ὅτῳ ὅτι γε κολῶς οὐκ ἐπι κολῶς,
 καὶ ἐραδίτι οὐκ ἐραδῶν ὀμιλῆς, φιλήσασσαν αὐτὸν. ὅτῳ
 γὰρ ὁ παρὸς τῆς αἰδρῆ ὡς παρὸς γυνῆ κρινῶν τῆς
 ἐν πῆς ἀφροδίτοῖς ἀφροσσωῶν, ἀλλὰ ἡ-
 φων μεθύοντα ἀπὸ τῆς ἀφροδίτης παρὰ τῆς. ὅτῳ
 ὡν ὅτῳ ἡ γυνῆσῶν, εἰ καὶ ὁ ἀφροσῶν ἐγίγνε-
 ται αὐτῆ ἑρασοῦ. καὶ οὐκ ἐπι δὲ αἰ τῆς, ἀφρο-
 σῶν μὲν τῆς ἡ τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
 χαλεπὸν γελῆμενον, οὐκ δὲ τῆς ἀγαδῶς ἐμι-
 λίας πολλὰ ἡδῆ καὶ ἀπόσια παρὰ γῆμῆα. ὡς ἡ ἀνελδῆτερος ἡ σιωπῆσῶν ὅτῳ τῆς σώμα μάλλον,
 ἡ τῆς

Intelligit vero illum, qui animo consilia sapientia plena nouit. De quibus duobus verbis factum nomen est Ganymedis, non illius quidem, qui corpore suauis, sed animo, a diis honore adficitur. Achille quoque, mi Nicerate, fecit Homerus Patroclum, non ut amores suos, sed ut sodalem, gloriosissime uiciscentem, posteaquam mortuus esset. Et Orestes ac Pylades, Theseus ac Perithous, aliique complures ex semideis praestantissimi, non propterea, quod una cubarint, sed quod inuicem se suspicendo, res maximas & pulcherrimas publice perfecerint, celebrantur. Quid autem? an non quae iam praecleara patrantur facinora, reperiet aliquis laudis gratia potius ab iis fieri, qui & labores, & pericula uolunt adire, quam ab aliis, qui voluptatem pro gloria eligere consueuerunt? Quamquam poetae Agathonis amator Pausanias, dum purgaret eos, qui per intemperantiam una uoluntantur, etiam exercitum ex adamatis & amatoribus fortissimum fieri posse dixit. Nam existimare se aiebat, hos in primis pudore praepediri, quo minus se mutuo deserant. Quod quidem ab eo dictum mirari subit, eos scilicet, qui reprehensionem negligere, sequi non reuereri consueuissent mutuo, maxime uerituros turpe quiddam admittere. Producebat & testimonia Thebanorum ac Eleorum, qui tale quid decreuissent. Quamquam enim una cubent, nihilominus amores in praeciliis eadem in acie collocari. Quod quidem argumentum minime congruens adferebat. Nam apud illos haec consentanea sunt legibus, apud nos autem probro ducuntur. Ac mihi sane, qui eadem in acie collocantur, diffidere sibi uidentur; ne uidelicet, si seorsum essent dispositi ab ipsis adamati, fortium uirorum muneri non responderent. Lacedaemonij uero, qui existimant, corpus adpetentem nihil amplius boni & praecleari consequi, tam perfecte bonos ac fortes viros ex adamatis efficiunt; ut inter exteros etiam, ex eius ciuitatis instituto cum amatoribus in acie non collocati, nihilominus illos, qui adsunt, deserere vereantur. Non enim impudentiam, sed uerecundiam esse deam quamdam uolunt. Et uidemur sane omnes in iis, de quibus loquimur, consentire; si hoc modo re consideremus: Vtro scilicet modo adamato quis potius uel fortunas suas & liberos crediderit, uel beneficium praestiterit. Atque e quidem sentio etiam illum, qui amati forma utitur, lubentius haec uniuersa crediturum ei, qui animo quoque sit amabilis.

Vide Atbenaeu.
5. p. 109, 36.

Α τὸτο δὲ αὐτὸ λέγει, σοφὰ φρεσὶ βυλδύματα εἰ-
 δώς. ἔξ ἔν σωμαμφοτέρων τῶτων ἔχ ἡδυσώ-
 ματος ὀνομαδεῖς ὁ Γανυμήδης, ἀλλ' ἡδυ-
 γνῶμην, ὡς θεοῖς τετίμηται. ἀλλὰ μὲν ὁ Νί-
 κησετε, καὶ Ἀχιλλεύς Ὀμήρω πεποιή) ἔχ ὡς
 † παιδικῶς Παύσατος, ἀλλ' ὡς ἑτέρω ἀπο-
 γανόντι ἐκ τῶν περὶ τὰ πινυρήσασιν καὶ Ὀρέσης
 δέ, καὶ Πυλαείδης, καὶ Θηοδῶς, καὶ Περειθούς,
 καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων οἱ θεῖοι ὑ-
 μνουῦνται ἔξ ἄλλ' ὁ συγκατεῦδεν, ἀλλὰ ἄλλ' ἄ-
 ὁ ἀγαθὰ ἀλλήλοισι, τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα
 καὶ ἡ ἀγαθὰ περὶ τῶν. τί δέ; τὰ νῦν κατὰ
 ἔργα ἔξ ἑαυτῶν αἰδύοσι τίς ἐνεκεν ἐπαίνου ἑαυ-
 τῶν καὶ πονήσιν καὶ κενδιδυδένεθελόντων περὶ τῶ-
 μῆμα μέλλον, ἢ ἑαυτῶν τῶν ἐπιζουμένων ἡδονῶν
 αὐτῶν δὲ κλειῶς ἀφῆσθαι; καὶ τοὶ Παιουανίας γε
 ὁ Ἀγάθωνος ἔποιη ἔρασης, ἀπολοζυμῆρος
 ἑαυτῶν τῶν ἀκερασία συκκυλινδουμῶν, εἰρη-
 κεν, ὡς καὶ ἐράτευμα ἀκμιφῆτατον αὐτῶν ἡρόιστο
 ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐρασιῶν. τέττες γὰρ αὐτῶν ἔφη
 οἷεατὸ μάλιτα αἰδύοσι ἀλλήλοισι ἀπολείπειν,
 γαυματὰ λέγων, εἴγε οἱ τῶν φόρου τε καὶ ἀφρο-
 πειν καὶ ἀμαρτωλῶν περὶ ἀλλήλοισι ἐπιζου-
 νοὶ, οὗτοι μάλιτα ἀμαρτωλοῦνται ἀμαρτῶν τι ποιήσιν.
 καὶ μῆρτύρια ἔπειητο, ὡς ταῦτα ἐγνωκότες
 εἶεν καὶ θεοαῖοι καὶ ἡλθοῖ. † συκαθεδύδοντες
 ζουῦ αὐτοῖς, ὁμοῦς τῶν ἀτάπειατῶν ἔφη τὰ παι-
 δικῶν εἰς τῶν ἀγῶνα. ὡς δὲ τῶν σημῆσον λέγων
 ὁμοῖον. ἐκείνοισι μὲν γὰρ ταῦτα νόμιμα, ἡμῖν
 δὲ ἐποιείδισα. δοκῶσι δὲ ἔμοιγε οἱ μὲν τῶν
 ἀποτῶν ἀπιστοῦσιν εἰκέναι μὴ χωρεῖς ἡρό-
 μῆροι οἱ ἐρώμῆροι ὅτι ἀποτελοῦσι τὰ τῶν ἀ-
 γαθῶν ἀνδρῶν ἔργα. λακεδαυμόνιοι δὲ οἱ νο-
 μίζοντες, εἰ καὶ ὄρεσθῆ τις σώματος μηδε-
 νὸς αὐτῶν ἐπικαλοῦ κατὰ τοῦ τῶν τυχεῖν, οὐτῶ
 τελέως τῶν ἐρωμῆς ἀγαθοῖς ἀφῆσθαι,
 ὡς καὶ μῆρτύρια, καὶ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τῶν
 ἡρώσιν τῶν ἐρασιῶν, ὁμοῖως ἀδιδῶνται τῶν πα-
 ρόντων ἀπολείπειν. θεῶν γὰρ οὐ πῶν αἰδύοσι,
 ἀλλὰ τῶν αἰδύοσι νομίζουσι. δοκῶσι δὲ αἰμοὶ πᾶν-
 ἔτες ὁμόλογοι ἡμέατῶν ὡς ἂν λέγω, εἰ ὡς δὲ ὅτι-
 σκεπῶν μὲν, ὡς ποτέρως παιδὶ Φιληθέντι μᾶλ-
 λον αὐτῶν πεισῶσεν ἢ χεῖμαλα, ἢ τέκνα, ἢ χά-
 ειλας τῶν ἀκαταπίεατῶν. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ
 αὐτῶν τῶν αἰδύοσι ἔρωμῆς χεῖμαλον, μᾶλλον αὐ-
 ταῦτα πᾶντα ὡς τῶν ψυχῶν ἐρασιῶν πεισῶσαι.
 σοί γε

παιδικῶς

φόρου π
αφροπ-
στῶν

συκα-
θεδον-
τας, αὐτῶν
συκα-
θεδοντα

παρῶσι
σὺ τῶ

ἔτι γε μὴν ὦ Καλλία, δοκῆ μοι ἄξιον εἶναι καὶ ἄ
 ἴσοις χάρην εἰδέναί, ὅτι σοὶ Αὐτολύκου ἔρωτα
 εἰδέσθαι. ὡς μὲν γὰρ φιλοτίμος ἔστιν ὁ δῖος ἠ-
 ἴων, ὃς τῶ κηρυχθῆναι ἕνεκα νικῶν πατρὸς
 ἴων, πολλοὺς μὲν πόνοις πολλὰ δὲ ἄλγη ἀνέ-
 χεται. εἰ δὲ τὸ οἰοῖτο μὴ μόνον ἑαυτὸν καὶ τὴ πα-
 τέρεια κρομήσθην, ἀλλ' ἰχθὺς ἡγήσασθαι δι' ἀν-
 δραγαθίαν καὶ φίλους δὲ ποιεῖν καὶ τὴν πα-
 τρίδα αὐξάνειν, ἔσται αὐτῷ τὸ πόλεωσις ἀμέ-
 νος, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ παρὲς ἑσθλότητος τε καὶ ὀνο-
 ματος ἔσται καὶ ἐν ἑλλήσιν καὶ ἐν βαρβά-
 ροις, πῶς οἷός τ' αὐτὸν ὄντιν ἡγήσονται ἐν ταῖς
 σπουδαῖς εἶναι καὶ πῶς τῶν μεγίστων ἀν-
 τιμαχίας ἀντιπρὸς ἐῖναι, εἰ οὖν βέλτερόν τ' ἔσται
 σκεπτόμενον μὲν σοὶ, ποῖα ἔστιν ἡμεῖς Θεμιστο-
 κλῆς ἰχθὺς ἐγγύς τοι ἐλλὰ δα ἐλθεῖν ἑσθλῶ.
 σκεπτόμενον δὲ ποῖα ποτε εἰδὼς Περικλῆς καὶ πῶς
 εἰδὼς ἐδίδεκεν τῆ πατρίδι σύμβουλος εἶναι. ἀδρη-
 τείον δὲ καὶ πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφῆσας, νό-
 μους καὶ πῶς τῆ πόλι κατεσκεύασεν ἑρβυνητέον
 δὲ καὶ ποῖα λακεδαίμονιοι ἀσχευῶτες, καὶ πῶς
 δοκῶσιν ἡμεῖς εἶναι. παρὲς ἐνοῖ δὲ κατὰ γνη-
 ται αἰεὶ τῶ σοὶ, οἱ καὶ πῶς αὐτῶ. ὡς μὲν
 οὖν σοὶ ἡ πόλις ταχὺ ἀντιπρὸς ἑσθλῶν αὐτῶν, εἰ
 βέλτερόν τ' ἔσται. τὰ μέγιστα γὰρ σοὶ ἔσται ἀρχῆ.
 δὲ πατρίδος εἶ, ἱερός θεῶν τ' ἀπ' Ἐρεχθέως,
 οἱ καὶ πῶς τ' βαρβάρων σὺν Ἰάκχῳ ἐστρατεύ-
 σαν. καὶ νῦν ἐν τῇ εὐροπῇ ἱερωτέρως τοῦ δοκῶσιν
 εἶναι τ' παρὲς ἡμεῖς, καὶ σῶμα ἄξιον ἑσθλῶ
 πῶς τὸν μὲν ἰδὲν τὴ πόλεως ἔχης, ἰχθὺν δὲ μὴ
 ἄλλοις ἔσται. εἰ δὲ ὑμῖν δοκῶ σπουδαῖο
 λογιῶμαι μάλλον, ἢ τῶ τὸν παρὲς. μηδὲ
 τῶ τὸ θαυμάσιον. ἀγαθὸν γὰρ φύσιν καὶ τὴν ἑσθ-
 λῆς φιλοτίμος ἐφίεσθαι αἰεὶ ποτε τῆ πόλι
 σπουδαῖας ὡν ἐγγύς. οἱ μὲν δὲ ἄλλοι παρὲς
 τῶν ῥηθέντων διελέγοντο, ὃ δὲ Αὐτολύκος κα-
 τεθεῖτο τὴν Καλλίαν. καὶ ὁ Καλλίας δὲ παρὲς
 εἰς ἑσθλῶν, εἰπὲν ἑκείνῳ σὺ με ὦ Σώκρατες μα-
 κροπρόσθετος παρὲς τὴν πόλιν, ὅπως παρὲς τῶ
 πολιτικῆ, καὶ αἰεὶ ἑσθλῶς ὡ αὐτῆ. καὶ μὰ δὲ, ἔ-
 φη, ἡ ὄρωσι γὰρ με μὴ ὅ δὲ δοκῶσιν, ἀλλὰ τῶ ὄντι ἀ-
 ρετῆς ὅτι με λούμενον. ἢ μὲν γὰρ ψευδῆς δοξα-
 ταχὺ ἐλέγχεται ὑπὸ τὴν πείρας, ἢ δὲ ἀληθῆς
 ἀνδραγαθία, ἡ μὴ θεὸς βλαπτή, αἰεὶ ἐν ταῖς
 παρὲς ἡμεῖς ἀμωσθῆσαι τὴν δὲ κλῆσαι συμ-
 παρὲς. ὅτι μὲν δὲ ὁ λόγος ἐν τῶ ἑλλήσιν.

A Te certe mi Callia, Diis gratias agere a-
 quum est, mea sane sententia, qui Autoly-
 ci amorem tibi indiderint. Nam hunc ho-
 noris esse cupidum re ipsa patet, quippe
 qui ut per praconem quinquertij victor
 pronuntietur, labores multos, multosque
 dolores tolerat. Quod si putat, se non so-
 lum sibi ac patri ornamento esse posse, sed
 etiam propter virtutem amicos beneficiis
 adficere, ac patriam amplificare, tropaea
 de superatis hostibus statuentem, eaque
 de causa conspicuum & celebrem tum ap-
 ud Graecos, tum barbaros: cur non exi-
 stimes ipsum maximis aliquem prosequu-
 turum honoribus, quem duceret in hoc
 adiutorem se praestantissimum habitu-
 rum? Quare si huic placere vis, conside-
 randum erit tibi, quo pacto Themisto-
 cles idoneus ad Graeciam liberandam fa-
 ctus sit: itemque considerandum, qua-
 li Pericles instructus scientia visus sit pa-
 triae consiliarius fuisse optimus: perspi-
 ciendum, quo pacto philosophatus Solon,
 patriae leges optimas tulerit: peruestigan-
 dum, qualibus exercitiis utentes Lacedae-
 monij, praestantissimi duces esse videan-
 tur. Et diuertunt ad te semper praestantis-
 simi quique hospites ex ipsis publici ciui-
 tatis huius. Itaque scire debes, rem publi-
 cam cito semet tibi tradituram, si velis.
 Nam adiumenta maxima ad eam rem ha-
 bes. Patricius es, sacerdos es Deum ex
 iis, qui sunt ab Erechtheo, qui cum Iac-
 cho aduersus regem barbarum milita-
 runt. Etiam in festo nunc augustissimus
 esse videris omnium maiorum, & corpus
 habes inter huius urbis alia spectatu di-
 gnissimum, tolerandisque laboribus ido-
 neum. Quod si vobis videor magis serio
 loqui, quam in vino conueniat: mirum id
 vobis ne videatur. Nam semper ego vna
 cum republica dilexi eos, qui bona praediti
 essent indole, ac virtutis ambitiose cupidi
 essent. Ac de his quidem, ita dictis, ceteri
 disserebant. Autolycus autem Calliam ad-
 spiciebat, in quem vicissim Callias conie-
 ctis oculis: Ergo tu, mi Socrates, lenoci-
 nio tuo me ciuitati conciliabis, ait, ut res
 ciuiles tractem, ac semper ei placeam.
 Profecto fiet hoc, inquit, si te non opinio-
 ne, sed re ipsa virtutis esse studiosum vide-
 rint. Nam falsa gloria celeriter ab experi-
 entia redarguitur, at vera strenuitas, nisi
 Deus impedimento sit, semper in actioni-
 bus splendidiorum gloriam suppeditat.
 Atq; huius quidem colloquij finis hic fuit

οἰεταί

πολεμίων

B

C

D

E

Et Autolycus, quod ita tempus posceret, ad deambulationem surgebat, ac Lyco pater vna cum ipso exhibat, & conuersus: Per lunonē, inquit, mi Socrates, bonus & honestus mihi vir esse videris. Secundum hanc sella quædam intus est collocata primum, deinde Syracusanus ingressus: Ariadna, inquit, o viti, suum & Bacchi thalamū ingreditur. Postea Bacchus adueniet, largiuscule potus apud deos, ac ingrediatur ad illam: deinde ludent inter se. Hinc iam Ariadna tamquā sponsa exornata ingressa est, ac in throno confedit. Ita etiam Baccho prodeūte, tibia numerus bacchicus canebatur. Tum omnes magistrū choreæ prædicare. Nam Ariadna statim, quū hæc audiisset, tale quid faciebat, vt quiuis animaduertent, lubenter id eam audiisse. Ac obuiam quidem illa non processit, nec adfurrexit: præ se ferebat tamen, quod vix conuiesceret. Postea quā vero Bacchus eam vidisset, haud aliter saltans, ac fieri amicissime posset, in genibus confidebat. Quumque complexus illam fuisset, etiam osculatus est. Ea vero tametsi pudore quodam adficta similis esset, amice tamen illum vicissim amplectebatur. Quod quum conuiuæ cernerent, partim plausum excitabant, partim rursus exclamabant. Quum autem Bacchus surgens Ariadnam secum erexisset, osculantium iam & complectentium sese gestus erat spectare. Illi quum reuera Bacchum formosum esse cernerent, & Ariadnam formosam, eosque non per iocum, sed vere se admotis oribus osculari, omnes erectis animis spectabant. Audiebant enim Bacchum interrogatam ipsam, num se amaret, atque illam hoc ita confirmantem iureiurando: vt non modo Bacchus, sed omnes etiam, qui aderant, iurassent; reuera mutuū esse inter puerum & puellam amorem. Erant enim similes iis, qui gestus hos non docti essent, sed facere cuperent id, quod iam dudum expetiuisent. Tandem quum conuiuæ illos sese complexos cernerent, quasi que ad cubile tendentes; quotquot vxores necdum duxerant, ducturos se iurabant: mariti vero conscensu equis ad vxores suas auhebantur, vt iis potirentur. Socrates cum illis, qui remanserant, ad Lyconem, eiusque filium, vna cum Callia deambulaturi discebant. Atque hic eius conuiuij fuit exitus.

Plut. 7. Conuiu. q. 6. p. 1160.

Αὐτόλυκος δὲ (ἢ δὴ γὰρ ὄρα ἡ αὐτὴ) ὄρα αὐτὸν εἰς πείπατον, καὶ ὁ Λύκων ὁ πατὴρ αὐτῶν σιωπῶν, ὅτι σφραγεῖς εἶπε· ἡ γὰρ ἦσαν, ὡς Σώκρατες, καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς δοκῆς μοι ἀνδρῶν εἶ). Ἐκ τούτου πρῶτον μὲν θεῶν πρὸς ἐνδὸν κατέβη, ἔπειτα δὲ ὁ συρραχέσιος εἰσελθὼν εἶπεν· ὦ αἰδρες, Αἰριάδην εἰσέειν εἰς τὴν εἰσότητάς τε καὶ Διονύσου θάλαμον. μὲν δὲ τῶν ἑξῆς Διονύσος ὑποπεπωκώς παρὰ θεοῖς, καὶ εἰσέειν πρὸς αὐτὴν, ἔπειτα παύσεται πρὸς ἀλλήλους. Ἐκ τούτου πρῶτον μὲν ἡ Αἰριάδην ὡς ὑμνητικῶς κερσομένην παρήλαε, καὶ ἐκαθέζετο ὅτι τῆς θεῶν ἕταυ τῆς Φαινομένης ἔτι Διονύσου, καὶ ἡ δὲ τοῦ ὀβαρχῆος ῥυθμὸς. εἶτα δὲ ἡ ἡγάθη τῆς ὀρχηστῆς δάσκαλον διδύκον μὲν γὰρ ἡ Αἰριάδην ἀκούσασα, τοῖστί τι ἐποίησεν, ὡς πᾶς ἀέγνω, ὅτι ἀσμένῃ ἤκουσε καὶ ὑπώπνησε μὲν ἔτι, ὡς δὲ ἀνέστη, δὴ ληδὴ ἡ μάλιστα ἡρεμισσα. ἐπεὶ γὰρ μὲν κατέβη ἀπὸ τοῦ Διονύσου, ὅτι πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς αἰετὶς φιλικώτατα, ἐκαθέζετο ὅτι τῆς ἡγάθη καὶ πρὸς αὐτὴν ἐφίλησεν αὐτὴν. ἡ δὲ ἀιδουμένη μὲν ἑώρα, ὁμοῦ δὲ φιλικῶς ἀντιπεριελάμβανεν. οἱ δὲ συμπόται ὄραντες, ἅμα μὲν ἐκρέτην, ἅμα δὲ ἐβόων αὐτῆς. ὡς δὲ ὁ Διονύσος ἀνίσταμενος σιωπῶν μὲν εἰς αὐτὴν τὴν Αἰριάδην, ἔκ τούτου δὲ φιλικῶν τῆς ἀσπαστομένην δὲ λήλαε ῥημάτια παρὶν θεάσασθαι οἱ δὲ ὄραντες ὄντως κελὸν μὲν τῆς Διονύσου, ὡραῖαν δὲ τῆς Αἰριάδην, ἔσκώπιοντες δὲ, ἀλλ' ἀληθινῶς τοῖς σωμασι φιλικῶς, πρῶτον αἰετῶν μὲν εἶδαντο. καὶ γὰρ ἤκουον τῆς Διονύσου μὲν ἐφωτῶντος αὐτὴν, εἰ φιλικῶς αὐτὴν, τῆς ἕταυ ἐπομνησῆς, ὡς ἡ μὲν μόνον τῆς Διονύσου, διὰ καὶ τῶν παρόντων ἀπορῶν τῆς ἐπομνησῆς αὐτῆς μὲν τῆς παῖδα καὶ τὴν σιωπῶν παῖδα ὑπὸ δὲ ἡλίων φιλικῶς ἐφύλασσαν γὰρ ἔτι διδασκαλίοις τὰ ῥήματα, ἀλλ' ἐφιεμῶντος πρὸς τὴν, ἀπάλαι ἐπεθύμω. τέλος δὲ οἱ συμπόται ἰδόντες περὶ βοληκῶν τῆς ἀλλήλους, καὶ ὡς εἰς θύνην ἀπὸντας, οἱ μὲν ἀγαμέλα μὲν ἐπώμνησεν, οἱ δὲ γελαμῆτες, ἀναβαίνοντες ὅτι τῶν ἵππων, ἀπὸ λαυνοῦ πρὸς τῆς εἰσότητος γυναικῶν, ὅπως τῶν τῶν Σωκράτης δὲ καὶ τῶν ἄλλων οἱ ὑπομειναιτες, πρὸς Λύκωνα καὶ τὸν υἱὸν σὺν Κλημῖα πείπατῆσιν ἀπὸ τῶν αὐτῶν. αὐτῆ τῶν τότε συμποσίων κατὰ λείας ἐχρήματο.

XENO-